

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 14. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

APRIL 15, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Jozua's Verhooging

Daarna toonde hij mij Jozua, den hooge-priester, staande voor het aangezicht van den Engel des Heeren; en de Satan stond aan zijne rechterhand, om hem te wederstaan. Doch de Heere zeide tot den Satan: De Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuur brand uit het vuur gerukt? Jozua nu was bekleed met vuile kleederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. Toen antwoordde Hij en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden: Doet deze vuile kleederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselkleederen aandoen. Dies zeg ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem kleederen aan; en de Engel des Heeren stond daarbij.

Zach. 3:1-5.

Zal Jeruzalem schoon worden?

Zal de stad Gods worden uitgebreid over de gansche aarde, bevestigd, zoodat geen vijand haar meer zal kunnen molesteeren, verheerlijkt met de heerlijkheid Gods? . . .

Maar, o God des Verbonds, hoe zal 't kunnen? . . .

Nog altijd woeden de vijanden rondom. Nog altijd ligt Jeruzalem in puin. De tempel is nog nooit herbouwd. Er is geen heiligdom voor den priester om te fungeeren. We zijn teruggekeerd uit de ballingschap, doch slechts om den smaad van allen te dragen!

En dan: hoe zal 't kunnen bestaan? . . .

Zal het dan niet alleen door recht zijn, dat Jeruzalem verlost zal worden? En ziet nu, Jeruzalem's

burgeren zijn nog altijd vol van ongerechtigheden, die hen schuldig en verdoemelijk stellen voor het aangezicht des Heeren. En veel bloed van stieren en bokken werd reeds vergoten, doch het heeft niet gebaat. Ach! onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelij klee d!

En toch, daar ligt de Belofte: Jeruzalem zal dorps-gewijze bewoond worden, vanwege de veelheid van menschen en van beesten, die in het midden derzelve wezen zal. En Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, tot een vurige muur rondom; en Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar!

En die belofte zal zekerlijk vervuld worden! Want:

De Heer is zoo getrouw als sterk:

Hij zal Zijn werk

Voor mij volenden!

Zijns is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid!

Zijns alleen!

Amen, ja amen!

Zal Jeruzalem schoon worden?

Zal de zaak van Gods eeuwig Verbond de overwinning hebben in de wereld?

'k Zweer het bij Mijzelven zegt God, zegt de Engel des Verbonds! Zoo zij het, o Heere! kom haastelijk! zegt de hooge priester, staande aan de spitse van Gods volk. Nooit zal 't geschieden! zweert de Satan. . . ook bij zichzelf!

Och arme!

En hier staan ze, alle drie, de Engel des Heeren, Jozua de hooge priester, Satan, de tegenstander, de verklager der broederen. 't Is blijkbaar een gericht. Want Jozua, de hooge priester, staat hier voor het aangezicht van den Engel des Heeren, niet om in 't heiligdom te dienen, maar om geoordeeld te worden. En aan zijn rechterhand, op de plaats des verklagers. óók voor het aangezicht van den Engel des Heeren. En deze Engel des Heeren, hier ook Zelf HEERE. Jehova, genoemd, schoon ook van Hem onderscheiden, is de

Oud Testamentische openbaring van den God des Verbonds. En ook van den Gezalfde des Heeren, den Christus Gods. Hij is over heel het Huis Gods geplaatst. En Hem is ook het oordeel gegeven. Zoo verschijnt Hij hier. Grooter dan Mozes. Gods Gezalfde over het Huis. . . .

En om Gods Huis gaat het hier!

Want vóór Hem staat Jozua! Ja, waarlijk, vóór Hem, vlak voor Zijn aangezicht. Daar staat Jozua ook in de werkelijkheid, altijd; en niet slechts even in dit gezicht. Want Jozua is hogepriester. En als hogepriester is ook hij over Gods Huis geplaatst, en dat wel aan de spitse van heel de priesterschaar, en, in nog brederen zin, ook aan de spitse van heel het volk. Israel toch was een priesterlijk volk, doch bij vertegenwoordiging, door zijn priesters, in den hogepriester. Daarom staat Jozua hier voor het aangezicht van den Engel des Heeren. Want Hij is *de* Hogepriester, niet Jozua. En Jozua kan alleen maar hogepriester zijn, zolang Hij Zelf nog niet tot Zijn tempel kwam, om Hem aan te kondigen, af te schaduwen, vóór Zijn aangezicht te staan, in Zijn naam te doen de dingen, die bij God te doen zijn. . . .

Zoo, in die officieele capaciteit staat hij daar!

Zoo moeten we hem zien. 't Gaat hier niet om den persoon van Jozua. Het is in dit gericht niet de vraag, wat soort *persoon* deze hogepriester is, en of hij *persoonlijk* rechtvaardig dan wel schuldig is, en wat er van hem *persoonlijk* zal worden. Neen, de hogepriester staat hier!

En, o wee! hij heeft vuile klederen aan!

En ook die klederen zijn niet zijn persoonlijk gewaad. Neen, 't zijn priesterklederen! Hoe durft hij het aan? Weet hij dan zelf niet, dat hij zoo niet in Gods heilgdom kan ingaan? Die vuile klederen toch zijn beeld van zijne hogepriesterlijke zonden, zijne officieele onreinheid en schuld, en daarom niet slechts van de zonden van den man Jozua, maar van heel het volk, van Israel. O wee! Want: wie zal verkeeren, groote God, in Uwe tent? Wien zult Gij kronen met zulk een onwaardeerbaar lot, dat hij, bij 't heuglijkst gunstgenot, Uw heilig Sion mag bewonen? Zeker niet deze hogepriester, noch ook het volk, dat hij vertegenwoordigt! Het huis Gods, dat door dezen hogepriester wordt vertegenwoordigt, dezen vuilen mensch, kan zeker niet bestaan!

Zoo schijnt het.

En zoo oordeelt ook de Satan!

Ook hij, de tegenstander, staat hier voor het aangezicht van den Engel des Heeren. En aan de rechterhand van den hogepriester verschijnt hij hier, optredend dus als verklager. Hij staat hier om Jozua te wederstaan, hem aan te klagen, op zijne vuile klederen te wijzen, hem te verdoemen, te eischen, dat hij uit zijn ambt ontzet zal worden!

En, wijzend op die vuile klederen, beroept hij zich op God's recht!

Neen, niet omdat hij Gods recht bemint en ijvert voor den Naam des Heeren! Integendeel, zelf haat hij dat recht. Maar hij is de tegenstander van den Allerhoogste en van Zijne zaak in de wereld. En hij weet, dat God Zichzelf niet verloochenen kan, dat Hij altijd gehoor zal moeten geven aan een beroep op Zijn eigen recht, ook al is het de Satan, die voor dat recht het pleit voert!

En zoo stelt hij Jozua met zijne vuile klederen in het licht van Gods heilig recht!

En ook hij staat daar altijd, heel de oude bedeeing, zolang die priesterklederen vuil zijn!

En, o God! hij heeft gelijk!

Zoo kan 't niet! Uw eigen Naam, Uw heilig recht zal moeten oordeelen, dat deze priester in Uw huis niet kan verkeeren!

En wat wordt er dan van Uw Huis, Uw tempel, de zaak van Uw Verbond?

Zal Jeruzalem schoon worden?

God geve het! zegt de hogepriester; maar hij heeft vuile klederen aan, en al zijne offeranden hebben ze niet kunnen reinigen!

Nooit! zegt de Satan; en hij beroept zich op Gods eigen recht!

En toch: daar is de Belofte!

Er is spanning in de rechterzaal!

Spanning bij den Satan, ja, wiens zaak hier met een beroep op Gods recht en des hogepriesters vuile klederen, bepleit wordt.

Spanning bij Jozua, die zelf toch met zijne vuile klederen hier voor het aangezicht des Engels geen uitweg weet, geen woord van zelfverdediging spreekt.

Spanning daar achter in de zaal, waar de broederen van dezen hogepriester wachten op de uitspraak, zich verwonderend, dat hun vertegenwoordiger zijn zaak, hun zaak niet bepleit; waar ook de demonen staan, hopen, dat hun vorst het pleit zal winnen; en ook Michael en zijne engelen, zich het lot der broederen aantrekkend. . . .

Dan, hoort! Hij spreekt! !

De Engel des Heeren, niet als God, schoon Hij Zelf ook God is, maar als de Gezalfde Knecht, Die over Gods Huis gesteld is, doet uitspraak in dit geding!

En de spanning is plots opgeheven!

Want hoort toch: "De Heere schelde u, gij Satan! ja, de Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest!"

Hij beroept Zich op Jehova, den God des Verbonds, om den Satan te schelden. De zaak van dezen hogepriester is Zijn zaak! Jehova zal hem moeten rechtvaardigen! Hij zal den Satan moeten schelden, veroordeelen, zijn pleit op grond van 't heiligst recht afwijzen, hem verdoemen, wegschelden, tot dat hij als een bliksem uit den hemel valt, valt, valt, tot in de

hel toe, de buitenste duisternis, zijne eigene plaats, wegvalt, *vervalt* voor eeuwig. . . .

!Hoor!

"Weet ge het dan niet, Satan, dat de Heere Jeruzalem verkiest? Zijt ge in uwe satanische duisternis en dwaasheid zóó uiterst zot, zoo waanzinnig, dat ge u kunt inbeelden, dat ge den eeuwiglijk verkiezenden God zoudt kunnen veranderen? Weet ge het niet, zijt ge dan niet op de hoogte zelfs met de historie? Is het u niet opgevallen, dat deze Jozua als een vuurbrand uit het vuur gerukt werd? Was hij niet met het overblijfsel in Babel? En is hij niet teruggekeerd? Is het u niet opgevallen, dat vele priesters zelfs hun geslachtsrekening niet meer konden bijhouden, hun recht op het priesterschap niet meer konden bewijzen? En is het u dan niet opgevallen als een Goddelijk wonder, dat er hier zelfs nog een *hoogepriester* staat, uit het huis van Aäron? En als u dat dan opgevallen is, o Satan, zijt ge dan zoo waanzinnig, dat ge kunt meenen, dat Ik, de Heere, iemand als een vuurbrand uit het vuur ruk, om hem dan te verdoemen, af te zetten?"

Ja, ja, maar die vuile kleederen dan?

"Neem ze van hem weg!"

"Trek hem reine kleederen aan!"

"Neen, meer nog, laat het wisselkleederen zijn, sierlijke kleederen. En zet hem dan ook een nieuwen, reinen, vorstelijken hoed op zijn hoofd, want Ik zal hem niet slechts rechtvaardigen, en zijne ongerechtigheden van hem wegnemen, maar wil hem ook verhoogen, heerlijk maken aan de spitse van het verkoren Sion en het schoon Jeruzalem, dat God verkoren heeft, hem bekleeden met macht en heerschappij. Want Gods Knecht moet Koning zijn, Gods Vriend moet heerschen!"

De Heere schelde u, gij Satan!

Ja, maar, wat komt er zoo van Gods recht? Ge kunt toch zoo maar niet Jozua's vuile kleederen voor reine en sierlijke verwisselen?

Zwijg, Satan! Hij heeft gesproken!

Hij, de Gezalfde des Heeren, de Knecht des Heeren bij uitnemendheid, met Wien God centraal Zijn Verbond opricht, de Verkorene onder de verkorenen, de Eerstgeborene aller creature.

Hij komt straks Zelf!

En dan komt Hij, de Zoon in Knechtsgestalte, bekleed met de vuile kleederen van Zijn volk, van 't verkoren Jeruzalem, schoon Zelf zonder zonde. En dan, Satan, moogt ge alle uwe trawanten vergaderen, en aan Zijne rechterhand voor het aangezicht des Heeren gaan staan, en Hem, in uwe ure, óók Zijne ure, voeren naar de plaats des gericht. En dan zal ook Hij Zijn mond niet opendoen. Hij zal gewilliglijk ten doode gaan, ter helle nedervaren met Zijne vuile kleederen, en ten laatste toe den toorn Gods tegen die vuile kleederen dragen, wegdragen. . . .

En God zal Zijne vuile kleederen wegnemen!

Hem rechtvaardigen!

Hem de schoone wisselkleederen der opstanding aantrekken!

Hem een vorstelijken hoed op het hoofd zetten!

Alles, alles naar 't heiligst recht!

En gij, Satan, verklager der broederen, zult als een bliksem uit den hemel vallen, wanneer ge Hem zult zien opvaren, verhoogd aan de rechterhand des Vaders!

De Heere schelde u, gij Satan!

De spanning is geweken!

Halleluja!

Gode zij lof!

Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen!

Of treft het u niet, dat in heel dit gezicht, dat de Heere door den Engel des Verbonds hier alles doet; alles volkomen alleen?

Of valt het u niet op, dat deze hoogepriester, deze man Jozua, die hier staat aan de spitse van het volk des Heeren, beslist niets doet? Hij staat voor het aangezicht van den Engel des Heeren met zijne vuile kleederen, en weet er blijkbaar geen raad mee. De Satan,—wonderlijk, dat deze uiterst donkere geest zoo goed de vuile plekken in de kleederen van Jozua kan ontdekken!—wederstaat hem, wijst op zijne onreinheid en ongerechtigheid, bepleit zijne veroordeeling en afzetting als hoogepriester,—maar hij zegt geen woord. Hij treedt niet handelend op. Hij trekt zijne eigene vuile kleederen niet uit. Hij trekt de wisselkleederen niet aan. Hij zet den hoed niet op zijn hoofd. Hij vraagt nergens om. Hij bepleit zijne zaak niet.

't Wordt alles voor hem gedaan!

De kleederen worden hem afgenomen, nieuwe kleederen worden hem aangedaan, de reine hoed wordt op zijn hoofd gezet.

En tot hem komt het *woord*: "Ziet, Ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselkleederen aandoen". En straks nog het andere *woord*: "Indien gij in Mijne wegen zult wandelen, en indien Gij Mijne wacht zult waarnemen, zoo zult gij ook Mijn huis richten". . . .

Hij is slechts hoogepriester door het geloof!

En daarom in gehoorzaamheid!

En dat wil óók zeggen, dat God alles voor hem doet! Want God heeft Jeruzalem verkoren. Neen, niet dat Jeruzalem, dat daar in puin ligt. Maar *Zijn* Jeruzalem. Niet, omdat Jeruzalem, daar in Kanaän, schooner en beter was dan Babel. Maar, omdat Hij, tot glorie Zijns Nams Jeruzalem schoon en heerlijk wil maken. . . .

Daar is de bron!

En uit die bron vloeit ons alles toe!

Door genade!

Hem zij de heerlijkheid!

H. H.

EDITORIALS

Beware Of False Teachers

III.

From the Scriptural passages we quoted in our previous articles on the above subject (see the issue of Feb. 15) it became evident that the false teacher is motivated by carnal considerations. He serves not the Lord Jesus Christ, but his own belly, his carnal purposes and desires, his own name and position and glory, the acquisition of filthy lucre. These purposes he cannot serve by teaching and preaching the truth, that always is contrary to the flesh, condemns it; hence, he needs the lie and teaches it in order to realize his carnal ends. But from the same passages it is also plain that his method is that of deception. He comes as a wolf in sheepsclothing. His methods are characterized by such phrases as "the sleight of men", and "cunning craftiness", and he is said to "beguile the believers with enticing words", and "to deceive the hearts of the simple" by "fair speeches" and by "good words".

This deception is practiced in a twofold way.

First of all, the false teacher, intruding into the Church of Christ and aware that in that Church the truth of God in Christ is preached and taught and known, attempts to introduce his errors under cover of the truth. That Church not only has the Scriptures, but also its Confessions, in which it has definitely formulated the truth of the gospel. And the false teacher realizes that he must exercise extreme caution, if he would "deceive the hearts of the simple". He cannot venture to speak clearly and openly. A semblance of truth he must give to his erroneous doctrines. He must seek a formulation of his false teachings that resembles as closely as possible the words of Scripture and the declarations of the Confession of the Church. If at all possible he must employ the same terms, and give them a different content. And thus he must persuade the "hearts of the simple", that he teaches nothing but what has always been accepted by the Church as the truth of the Word of God. Later, when his false doctrines have been imbibed, he may grow bolder, and employ terms that more clearly express his meaning. But this cannot be done at once. By "fair words" and "speeches" he must prepare the way.

It is well-known that this has always been the method followed by those that would introduce false doctrines into the Church. How carefully, for instance, did the Arminians formulate the five points of the Remonstrants in 1610. How many were persuaded by this crafty formulation that they intended to teach nothing else than what was always professed by the

Reformed Churches of the Netherlands! Did they not speak of the eternal and immutable counsel of election? Did they not confess in very strong language that man is wholly incapable of doing any good and inclined to all evil, powerless to save himself, wholly dependent upon the grace of redemption? Did they not very clearly teach that even the Christian would not be able to persevere one moment without the all-sufficient grace of God? Yet, in these same five points they introduced the false tenets of an election that is dependent on man's faith, of the freewill of man with respect to salvation, and of a perseverance of the saints that rests ultimately in the will of the Christian to receive the preserving grace of God. And a Christ who died for all! How does even the modernist of today employ the very terms which the Church has always employed to express the great truths of the gospel! Even he speaks of Jesus the Saviour, of Christ the King, of the Kingdom of God, of peace and righteousness, of redemption and regeneration, of faith and hope. Yet, he gives to these terms a meaning so radically different from their proper signification, that by them the faith of the Church is completely robbed of its contents!

Or let us stay a little closer at home.

Why are the wellknown "Three Points" formulated in such ambiguous language, that it requires many a written page even to explain them properly, and many more pages to make the "hearts of the simple" believe that they are in harmony with Scripture and the Confessions? Why did the Rev. Zwier recently consider it necessary to devote no less than three entire articles to give an answer to the simple question of Dr. Schilder: "whether or not the word CERTAIN properly belongs to the First Point?" The answer is very simple: because the error had to be camouflaged by the appearance of the truth! O, the matter itself is very simple! The Reformed Confession holds that grace is particular, that the sinner is wholly depraved and incapable of doing any good, and that good works are only those that are in harmony with the law of God, are done to His glory and proceed from a true faith; and that, therefore, only the Christian is able to do good works. But now the false doctrines were to be introduced, that grace is common, that the natural man is not totally depraved, and that he is able to do good works in this world. How could this be accomplished? Could the Synod that formulated these points speak in simple terms, clear and unambiguous, so that all could understand? No, it could only have recourse to "fair speeches" and "good words", by which they introduced the lie under cover of the truth!

Beware of false teachers!

But this method of deception also means that the false teacher usually tries to make his doctrine acceptable to the flesh, more pleasing to the carnal nature of man than the truth can ever be. He comes with

"good words" and with "fair speeches". He uses kind words, lovely words, words that appeal to man; and with fair speeches, words of praise and flattery for the carnal man. (He refrains as much as possible from appealing to Scripture. He tries to present the truth in such a form as to bring it into discredit. And over against it he presents his own lie in a form that appeals to man's imagination. It is not plain that it is really a "horrible doctrine" to teach that God from eternity determined men unto damnation? Does it not make God the author of sin? Does it not present Him as a terrible tyrant rather than as the God of love? And cannot everyone see for himself that the natural man still performs a good deal of good? Look at all the mighty works of modern culture, of science and art, at the works of charity, at the noble deeds of self-sacrifice performed by the unregenerated! No, the world is not so bad as those would make it who insist on the truth of total depravity! How would you explain all this, if there were not an operation of common grace? And thus the false teacher always appeals to man's vain imagination rather than to the Word of God, and deceives the hearts of the simple!

Shall we, then, permit the false teacher to do his evil work in the Church?

God forbid! Would you permit the murderer of your children to feed his poisonous candy to them?

Shall we, at least, allow him a small place in the Church and refrain from troubling him, as long as he departs only a little way from the pure truth of the gospel, and does not attack the great fundamentals of the truth? God forbid!

For, he will drive in the wedge of false doctrine until the foundations of the truth are destroyed!

Shall we, perhaps, assume an attitude of "broad-mindedness", and say that, perchance, we also do not know it all, and there may be elements of truth in the doctrines of the false teacher, which we might adopt? Or shall we, at least, confess that the truth lies in "the golden mean"?

God forbid!

For, by so speaking you would already have surrendered the truth to the enemy of it, and exposed yourself to him as a man without definite convictions, easily moved to and fro by every wind of doctrine.

Shall we, at least, assume a charitable attitude over against them that teach false doctrines, make common cause with them, and, in conferences and otherwise, be as fraternal as possible?

God forbid!

Everywhere Scripture warns us to assume quite a different attitude over against them that would introduce or that teach false doctrines in the Church of Christ. The Lord Himself admonishes us to "beware of false prophets" and to know them by their fruits. With a view to these false teachers the apostle exhorts the Church of Philippi: "Beware of dogs, beware of

evil workers, beware of the concision". Phil. 3:3. To the Church of the Colossians he writes: "Beware, lest any man spoil you through philosophy and vain deceit". The apostle John writes: "If there come any unto you and bring not this doctrine, receive him not into your house, neither bid him God speed", II John 10. And he emphasizes this by adding: "For he that biddeth him God speed is partaker of his evil deeds". To the Church of Pergamos, that tolerated in her midst the false teachers known as the Nicolaitans, the Lord writes: "Repent; or else I will come unto thee quickly, and will fight against them with the sword of my mouth". Rev. 2:16. And Paul admonishes the Church at Rome with a view to those that cause divisions and offences contrary to the doctrine which they have learned, that they should "mark them" and "avoid them".

Now, all this certainly condemns the attitude of those who would simply ignore the false teachers and leave them alone. Always there are those that would assume this attitude. They do not like controversy, as they say. They would rather be silent in regard to false doctrines and seek for the points of doctrine on which we can agree. Some would even unite all the churches on such a basis. Let us abolish creeds, say they, and only speak of those things on which we all agree, and then unite! But this is not the attitude which we are admonished to assume over against false teachers by the Word of God. Always we must watch! The *laissez-faire* attitude over against false teachers is to be condemned, first, because it is the calling of the Church to profess and to keep the truth; and, secondly, because such an attitude simply would leave plenty of room for the false teachers to do their destructive work.

We shall beware of them, and mark them! This implies that we shall be always on the lookout for them, knowing that at any time they may creep into the Church. It means, too, that we shall be able to distinguish their error from the truth, to expose their false doctrine in the light of the Word of God. And it signifies, in the third place, that you shall point them out, so that all may know them. Mark them! Expose them, wherever they try to corrupt the truth, whether it be on the pulpit, by the written page, in Sunday-School or Christian School or in your societies, designed for the mutual edification and instruction of the members in the Word of God.

And have no fellowship with them!

Receive them not in your house. Do not bid them Godspeed. Avoid them. Turn away from them! Shun them as you would shun poison!

If they are not member of your church already, keep them out unless they repent. If they are found in your own midst, expel them, unless they repent.

For, the false teacher that does not repent, after that he is admonished and instructed in the truth, is not an erring brother, whom you ought to pity in love,

but an enemy of the truth, a wolf in sheepsclothing, to whose pernicious influence you may not expose the flock of Christ!

Watch, therefore!

And grow in the knowledge and grace of the Lord Jesus Christ.

For in Him only are all the treasures of wisdom and knowledge!

H. H.

De Prediking Van Jezus

IV.

VOLGENS JOHANNES

Talrijk zijn de voorbeelden, die we in het Evangelie naar Johannes van de prediking van Jezus vinden.

We gebruiken het woord “prediking”, zooals de lezer zal verstaan, hier in een eenigszins lossen en breedten zin van het woord. In de eerste plaats verstaat ieder, dat er een groot verschil is tusschen de “prediking” van den Heiland en de prediking door gewone menschen. Hij toch is de Zoon Gods in het vleesch, en is niet alleen van alle mogelijke prediking subject in den centralen zin des woords, maar tevens het voorwerp dier prediking. Indien dan ook de Schrift zelve ons er niet in voorging, om, zij het slechts ook een enkele keer van Jezus’ spreken als “prediking” te spreken, zouden wij aarzelen om dien term te gebruiken. En in de tweede plaats passen wij hier den term toe op alle redenen des Heilands, tot wie ook en in welken vorm ook gesproken.

In het Evangelie naar de beschrijving van Johannes nu vinden we voorbeelden van Jezus’ prediking tot bijzondere personen, zooals Nikodemus en de Samariitaansche vrouw; tot de broodzoekende schare te Kapernaum; tot de opioneerende en twistzoekende Joden te Jeruzalem, waar we den Heiland vinden vooral op de feestdagen en gedurende de laatste week van Zijn omwandering op aarde; en ten slotte tot Zijne jongeren, die Hij vlak vóór Zijn verhooging aan het kruis troost over Zijn heengaan en wijst op het nut van Zijn heengaan, opdat de Trooster tot hen komen moge.

We doen ook hier slechts enkele grepen.

En we houden natuurlijk voor de aandacht, dat het ons doel is, om duidelijk te maken, dat er in die prediking des Heilands geen plaats is voor de leer van een “algemeene genade in de verkondiging des Evangelies”, voor de voorstelling, dat alle menschen, tot wie het Evangelie wordt gebracht, Gode aangenaam zijn, voor de beschouwing, dat in de prediking God in genade en welmeenend Zijn heil aanbiedt aan allen, die haar hooren.

Letten we eerst op hetgeen Jezus leert naar aan-

leiding van het nachtelijk bezoek van Nikodemus. We gaan hierbij uit van de onderstelling, dat de woorden van Jezus doorgaan tot aan vs. 21 (van cap. 3). Er zijn er, die meenen, dat hetgeen door den Heiland tot Nikodemus gesproken werd, in vs. 12 of 13 ten einde loopt, en dat hetgeen hierop nog volgt, niet meer tot de woorden van Jezus gerekend kan worden, maar beschouwd moet worden als van den evangelist Johannes zelf. We zijn thans niet van plan, om deze kwestie te bespreken, doch willen er slechts op wijzen, dat we in het verband der woorden hoegenaamd geen reden kunnen vinden voor zulk eene onderscheiding. Het redebeleid loopt onafgebroken door over hetzelfde onderwerp. En we beschouwen dus heel deze pericoop tot en met vs. 21 als eene weergave van de hoofdzaken van Jezus’ onderwijs aan Nikodemus.

Nikodemus vindt het blijkbaar noodig, om hetgeen hij eigenlijk begeerig is met Jezus te bespreken of aan hem te vragen, met een enkel woord in te leiden: “wij weten, dat Gij zijt een leeraar van God gekomen; want niemand kan de teekenen doen, die Gij doet, zoo God niet met hem is”. Doch de Heiland gaat hierop maar niet verder in, vraagt ook aan Nikodemus niet, wat eigenlijk de bedoeling van zijne komst is in dit nachtelijk uur, maar valt met de deur in huis: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien”. Ja, ja, daar ging het immers over? Dat gewichtige onderwerp van het Koninkrijk Gods had den leeraar in Israel bezig gehouden in den laatsten tijd. Dat was eigenlijk altijd een geliefkoosd onderwerp, waarover een Joodsche rabbi wel gaarne mocht redeneeren. Doch deze Rabbi van Nazareth had toch dingen gezegd over dat Koninkrijk, die op dat onderwerp opnieuw en met nieuwe belangstelling de aandacht vestigden, en ook de vraag deed opkomen, of men in de theologische kringen wel den rechten kijk had op de dingen, wel een zuivere voorstelling had van dat Koninkrijk, en of het misschien niet noodzakelijk zou blijken om de “gangbare meening” op dit punt grondig te herzien. Want naar die “gangbare meening” behoefde er heelemaal niet aan worden getwijfeld, dat in dat Koninkrijk allereerst zouden ingaan de Schriftgeleerden en Farizeën, terwijl Jezus met een beschouwing van dat Koninkrijk kwam, die deze geleerde en deftige en bij het volk geziene menschen juist buitensloot. Deze dingen hielden Nikodemus bezig. En daarop gaat de Heiland nu maar aanstonds en rechtstreeks in.

Ziet ge, Nikodemus, zegt de Heiland als het ware, het Koninkrijk Gods is geen Koninkrijk voor deftige menschen en geleerde theologen. Het is ook niet aldus, dat ge nu juist een Jood moet zijn en uw geslachtsregister moet hebben bij gehouden, om recht te hebben, om dat Koninkrijk in te gaan. En zelfs is het niet waar, dat het al genoeg is, indien ge maar een Jood zijt en de “geboden” hebt onderhouden. Zulke onderscheidingen en scheidingen maakt de leer aangaande

het Koninkrijk Gods juist in het geheel niet. Het maakt geheel andere distincties. Het onderscheidt tusschen hetgeen uit het vleesch geboren is en hetgeen uit den Geest geboren is. En alleen degenen, die uit den Geest geboren zijn, uit "water en Geest", kan het Koninkrijk Gods ingaan, heeft een oog voor dat Koninkrijk. De anderen kunnen het zelfs niet zien. Iemand, die uit den Geest geboren is, is als de wind, die blaast waarheen hij wil, en ge hoort zijn geluid, maar weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij geen gaat.

We merken hier aanstonds op, dat er in deze woorden des Heilands hoegenaamd geen grond ligt voor de voorstelling, dat het Koninkrijk Gods en het ingaan in dat Koninkrijk eigenlijk zaken zijn, die door een vriendelijk en welgemeend aanbod allen menschen in genade door God worden aanprezen en aangeboden. Ja, we mogen ons sterker uitdrukken. Er is in deze woorden voor zulk eene voorstelling van een welgemeend aanbod aan alle menschen van Godswege zelfs geen plaats. Het ingaan in het Koninkrijk Gods toch wordt hier geheel en al afhankelijk gemaakt van de wedergeboorte, van het geboren worden uit water en Geest. Zonder die wedergeboorte heeft niemand voor het Koninkrijk Gods een oog. Hij ziet het niet. Hij is buiten alle aanraking met dat Koninkrijk. Eer ge dus met een mensch ook maar iets kunt worden inzake het ingaan in het Koninkrijk der hemelen, moet hij beslist wedergeboren worden. Nu is wedergeboorte geen zaak van aanbod. Ge kunt een mensch niet aanbieden om wederom geboren te worden. Ge kunt er ook niet bij hem op aandringen om zich te laten wederbaren. Een Arminiaan kan dit wel. Hij toch stelt het zóó voor, dat God ook aanbiedt, om ieder te wederbaren, die het slechts wil. En deze gedachte ligt ook wel degelijk ten grondslag aan het eerste der "Drie Punten", en aan de zoo geliefkoosde leer van een algemeen aanbod van genade en zaligheid welgemeend van Godswege aan alle menschen. Maar voor een gereformeerd mensch is dit natuurlijk onmogelijk. Hij verstaat het, dat een onwedergeborene ook de wedergeboorte niet kan willen of begeeren of van God afbidden. Hij is dood door de zonden en misdaden. Alles, wat in hem is, wederstaat altijd den Geest. De wedergeboorte is in den volstrekten zin een werk Gods, dat Hij werkt in wie Hij wil. Maar indien de wedergeboorte alzoo geen zaak van een aanbod kan zijn, en indien zonder de wedergeboorte niemand zelfs het Koninkrijk Gods kan zien, dan begrijpt een kind toch, dat ook het ingaan in dat Koninkrijk nimmer een zaak van aanbod zijn kan. Iemand *wordt* wedergeboren, en dan gaat hij zeker het Koninkrijk Gods in; of iemand *wordt* niet wedergeboren, en dan gaat hij het koninkrijk Gods nimmer in, kan hij het zelfs niet zien. En of iemand wedergeboren wordt of niet wordt, dat hangt geheel en alleen af van den souverainen wil van Hem, Die den eenen verkiest en den anderen werwerpt. Er is dus in deze woorden van Jezus geen plaats voor de

leer van een algemeen en welgemeend aanbod van genade.

En van zulk een algemeen aanbod is er dan ook geen sprake in hetgeen ons door Johannes verder wordt medegedeeld van het gesprek van Jezus met den "leeraar in Israel". De onderscheiding tusschen vleesch en Geest blijft tot het einde toe gehandhaafd. Nergens spreekt de Heiland ook maar één woord, waarop men een algemeen aanbod zou kunnen baseeren. Als Nikodemus verwonderd vraagt, hoe deze dingen kunnen geschieden, antwoordt de Heiland, dat hij deze dingen toch moest weten, gelet op het feit, dat hij een leeraar in Israel is. Hij spreekt en vraagt alsof hij van deze dingen niets gehoord heeft, er hoegenaamd niets van weet. Maar dat was toch eigenlijk onverschoonbaar. Een leeraar in Israel moest met deze dingen op de hoogte zijn. Hoe zou hij toch Israel kunnen onderwijzen, indien hij van deze dingen niets afweet? Bovendien ze zijn immers reeds geruimen tijd verkondigd geworden. Johannes de Dooper is vóór Jezus gekomen, en heeft deze dingen van het Koninkrijk der hemelen verkondigd. Heeft deze "leeraar in Israel" dan in het geheel geen acht geslagen op deze wonderlijke verschijning, deze Elia, die komen zou? En nu predikt Jezus deze dingen. En Hij zegt: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: wij spreken, wat wij weten, en getuigen, wat wij gezien hebben; en gijlieden neemt onze getuigenis niet aan". Met dit "wij" en "onze" doelt de Heere op Zichzelven en Johannes den Dooper. Maar de Zoon des menschen, Die uit den hemel is nedergedaald, en in den hemel is, kan spreken van hemelsche dingen. En tot die hemelsche dingen, waarvan Hij weet, omdat Hij uit den hemel is en in den hemel is, behoort ook dit, dat de Zoon des menschen moet worden verhoogd, evenals Mozes de slang in de woestijn heeft verhoogd. Ook dit strijdt rechtstreeks met de voorstelling, die de Jeruzalemsche leiders en leeraars in Israel hebben van het Koninkrijk Gods en van de wijze, waarop het komen moet. Zij toch hebben slechts oog voor een aardsch koninkrijk en een aardschen Messias, die zonder lijden op, aardsche wijze, langs een aardschen, menschelijken, vleeschelijken weg, zijn heerlijkheid zal ingaan. Doch zoo staat het niet volgens de "hemelsche dingen". Een andere weg van verhooging voor den Messias, dan die, welke loopt over het kruis, is er niet. Zoo *moet* de Zoon des menschen verhoogd worden. En dit *moeten* heeft zijn diepste oorzaak hierin, dat God de *wereld* heeft liefgehad; alzóó heeft liefgehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebben!

Ja, God heeft de "wereld" lief! Daarom heeft Hij Zijn Zoon in de wereld gezonden, niet opdat Hij de wereld zou veroordeelen, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden. Maar die "wereld", die God zoo grootelijks liefheeft, is niet de "wereld", zooals wij die kennen, en die wij niet mogen lief-

hebben. Het is niet de wereld, die voorbijgaat en hare begeerlijkheid. Het is niet de wereld, die vol is van de lust des vleesch en de lust der oogen en de grootheid des levens. Het is ook zelfs niet de "kosmos", zooals God haar oorspronkelijk formeerde, afgedacht van de zonde. Neen, God heeft Zijn wereld lief, Zijn eeuwig afgemaakte wereld, de wereld, zooals Hij haar heeft gekend van voor de grondlegging der wereld, de wereld van Zijn eeuwig welbehagen. En niet *allen* in *deze* wereld behooren ook tot *die* wereld van Gods eeuwige liefde. Er moet dus een "krisis", een oordeel plaats hebben. Er moet scheiding komen, de scheiding tusschen vleesch en Geest. En die scheiding komt tot openbaring in geloof en ongeloof ten opzichte van dezen Zoon des menschen. Want wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet geloofd, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den naam van den eeniggeboren Zoon van God. Daarom is het wel waar, dat de Zoon des menschen niet in de wereld gekomen is, om haar te veroordeelen, maar opdat ze door Hem zou worden behouden; maar het is desniettemin ook waar, dat Hij toch tot een oordeel in deze wereld gekomen is. Want dit is immers het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, omdat hunne werken boos zijn. Wie kwaad doet, komt niet tot het licht, opdat zijne werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijne werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.

Zoo maakt dus het koninkrijk Gods scheiding. De lijn loopt door. Er komt scheiding krachtens verkiezing en verwerping in deze "wereld", opdat straks Gods "wereld" behouden moge worden. Die scheiding wordt in den grond der zaak gewerkt door het Licht, dat in de wereld gekomen is, en doordat God wederbaart, wie Hij wil. Want zij, die wederom geboren zijn geworden, zien de dingen van het Koninkrijk Gods, zien het licht, komen tot het licht, opdat hunne werken openbaar worden, dat ze in God gedaan zijn; zij gelooven in den naam van den eeniggeboren Zoon van God. Maar de "ceteri" kunnen het Koninkrijk Gods niet zien, omdat ze niet wederom geboren worden. Ze hebben de duisternis liever dan het licht, omdat hunne werken boos zijn, verwerpen daarom het licht, en zijn alrede veroordeeld!

Zoo onderwijst Jezus den leeraar in Israel. Hij spreekt woorden vol kracht en zekerheid, vol troost en licht en hoop voor hen, die het Koninkrijk Gods kunnen zien, wedergeboren zijn, het liefhebben; maar geen woord van troost en hoop voor de "ceteri", de rest. Van een algemeen aanbod is hier geen sprake, zelfs niet van een aanbod aan Nikodemus alleen. En zooa's we reeds opmerkten, sluit Jezus' rede hier zelfs de mogelijkheid van een algemeen aanbod uit.

Nu weet ik wel, dat Ds. Zwier c. s. dit alles incompleet vinden. Als zij over een gedeelte van deze woor-

den prediken, dan kunnen ze de woorden van Jezus geen recht laten wedervaren. Als ze *Zijne* woorden hebben uitgelegd voor de gemeente en verkondigd in de prediking, dan kunnen ze het punctum nog niet zetten. Dan moet er nog iets bij van eigen vinding. Dan komen ze met hunne menschenlijke toepassing. En die menschenlijke toepassing van het woord van Jezus maakt zich van *Zijn* woord los. Ze komt er mee in tegenspraak. En alleen langs dien weg, den weg van menschenlijke filosofie, komt men dan tot de voorstelling van een welgemeend, algemeen aanbod van genade en zaligheid, en van een God, Wien alle menschen aangenaam zijn.

De verkondiger van Gods Woord wordt in de toepassing filosoof.

De gereformeerde prediker wordt in de toepassing Remonstrant.

En zoo neemt een gereformeerde synode straks drie Arminiaansche punten aan!

Een heel oude geschiedenis!

H. H.

Vertroebeling

Bovenstand woord is ten volle van toepassing op hetgeen Ds. Zwier telkens weer doet met de kwestie van het verschil tusschen hem en ons in betrekking tot het eerste der Drie Punten, en met name, als het gaat over het algemeen aanbod des heils.

Hij schijnt het niet aan te durven, om zijnen lezers klaar en duidelijk te zeggen, waarover het eigenlijk tusschen hem en ons gaat, noch ook om hun een heldere voorstelling te geven van den inhoud van Punt I.

Zoo dikwijls hij er over schrijft vertroebelt hij de dingen.

Dit mag ook weer blijken uit het volgende, dat we uit één zijner artikelen in *De Wachter* knipten:

Ik heb het dus nu over het woord "aanbieding" en over het bezwaar, dat door de "groep-Hoeksema" daartegen wordt ingebracht. Zij verwijten ons, dat het ongerijmd is, van een "aanbieding" des Evangelies in den thans gebruikelijken zin des woords te spreken.

In de prediking des Evangelies, zoo zeggen ze, wordt de zaligheid niet "aangeboden," maar ze wordt slechts "voorgesteld."

We voelen het verschil, nietwaar?

Een aanbod, zoo beweren ze, houdt in, dat de mensch, wien het heil in Christus wordt verkondigd, in zichzelf de macht bezit, om de aangeboden zaligheid te aanvaarden. Die

van een "aanbieding" des Evangelies spreekt, is dus op en top Arminiaansch!

Daarom bieden wij, de eenig overgebleven echte Gereformeerden hier te lande, het Evangelie niemand aan behalve den uitverkorenen. Voor de anderen hebben we niets dan een *bevel* van bekeering en geloof en een scherpe *dreiging* op ongehoorzaamheid aan dat bevel.

Wij vleien onze hoorders niet met een zaligheid, die voor hen niet bedoeld is en die zij, totaal machteloos als ze zijn, niet kunnen aanvaarden.

Groote dwaasheid is het, een aan handen en voeten gebondene een lekker maal aan te bieden.

Het beeld, als ik me wel herinner, is van Ds. H. Hoeksema, dus een betrouwbaar beeld en de aanneming van alle Protestantsche Gereformeerden waardig.

* * * *

Onze weerlegging van deze redeneering onzer dwalende broeders kan kort en krachtig zijn.

Wat het woord "aanbieding" betreft, dat kan in Arminiaanschen, maar ook in zuiver Gereformeerden zin worden opgevat.

Volgens den Arminiaan houdt het in, dat de zaligheid in het Evangelie aangeboden werkelijk ter beschikking van alle menschen gesteld wordt; dat Christus voor alle menschen hoofd voor hoofd voldaan heeft en voor allen verzoening heeft aangebracht; dat God in de gemeene aanbieding des Evangelies bedoelt allen zalig te maken; dat de menschen, tot wie het Evangelie komt, in zichzelf het vermogen bezitten, om door vrije keuze dat aanbod van genade te aanvaarden of te verwerpen; dat de zaligheid dus in laatste instantie van den mensch zelf afhangt.

Natuurlijk, als dat de eenig mogelijke verklaring van het woord is, dan zijn we dadelijk bereid, om het gebruik ervan te veroordeelen.

Er is echter niemand onder ons, die het zóó bedoelt, als hij van de "aanbieding" des Evangelies of het "aanbod" van genade spreekt. Deze uitdrukking zijn door Gereformeerde theologen van oudsher in goeden, Schriftuurlijken zin gebezigd. Ge kunt ze vinden in bijna elke Gereformeerde dogmatiek. Alles hangt er maar van af, wie ze gebruikt. De Arminiaan gebruikt ze in Arminiaanschen, de Gereformeerde in Gereformeerden zin.

Wij bedoelen er niets anders mede dan wat

Jezus zelf de "noodiging" tot de bruiloft noemt. In de noodiging: "Komt tot de bruiloft," ligt toch een aanbod, nietwaar? Anders heeft die noodiging absoluut geen zin. En die noodiging komt tot velen, die ze niet aanvaarden!

Maar heeft Ds. H. Hoeksema geen gelijk, dat het dwaasheid is, een aan handen en voeten gebondene een lekkeren maaltijd aan te bieden? Is het geen dwaasheid, aan totaal onmachtigen het aanbod des heils te brengen?

Wij antwoorden: Ja, naar den mensch gesproken, is dat dwaasheid, groote dwaasheid.

Naar den mensch gesproken is het groote dwaasheid, totaal onmachtige menschen, die zich niet kunnen roeren of bewegen, te *bevelen* zich te bekeeren en in Christus te gelooven. Zij kunnen dat bevel van bekeering en geloof toch immers geenszins gehoorzaam zijn.

Naar den mensch gesproken is het groote dwaasheid, totaal onmachtigen, die geen been kunnen verzetten, toe te *roepen*, dat zij tot Christus moeten komen, om rust te vinden voor hun zielen. Zij kunnen die roepstem toch immers geenszins opvolgen.

Naar den mensch gesproken is het groote dwaasheid, totaal onmachtigen, die met handen en voeten in de strikken van satan en wereld vast zitten, uit te *noodigen* te komen tot de bruiloft van den Koningszoon. Zij kunnen die uitnoodiging toch immers geenszins aanvaarden.

Ja, 't is waar, naar menschenlijke logica beoordeeld, is de Gereformeerde prediking van het aanbod des heils dwaasheid, groote dwaasheid. Ds. H. Hoeksema heeft gelijk.

Maar—we kunnen ons troosten met de gedachte, dat profeten en apostelen, zoowel als Christus zelf, zóó het Evangelie hebben gepredikt. Zij beleden het vrijmachtig welbehagen des Heeren in de verkiesing tot zaligheid, maar brachten tot allen, die zij met het Evangelie bereikten, het bevel des geloofs, de roepstem tot bekeering, de noodiging tot de bruiloft, het aanbod des heils.

En al moge onze prediking dwaasheid zijn in de oogen van onze in 1924 gestruikelde broeders, we danken er God voor, dat we ons in de prediking des Evangelies niet behoeven te schikken, niet mogen schikken, naar hun eenzijdige en tot de uiterste consequentie doorgevoerde verheerlijking van het menschenlijk denken, waardoor zij gedrongen worden, om ook in de prediking des Evangelies van den verborgen wil Gods uit te gaan.

Want we weten, dat het Gode behaagt, door de dwaasheid der prediking zalig te maken die gelooven.

Alsof het daar nu over ging!

In heel bovenstaande redeneering draait Ds. Zwier om het eigenlijke puntje van het eerste punt heen, als een poes om de heete soep!

Hij schrijft, alsof ons verschil eigenlijk liep over de volgende stelling: *de prediking is een aanbidding des heils door den prediker.*

En dan stelt hij ons voor, alsof wij zouden leeren, dat de prediker het Evangelie slechts aan de uitverkorenen mag voorstellen, terwijl we voor de anderen niets hebben dan dreiging en bevel.

Hierop past hij dan het beeld toe, waarvan hij zich meent te herinneren, dat het door mij gebruikt is.

En zoo bereikt hij twee doeleinden: hij stelt ons voor als halve dwazen, en hij draait zijnen lezers een rad voor de oogen ten opzichte van het eerste punt.

Ik vraag mij soms af: is Ds. Zwier werkelijk zoo onnoozel? Weet hij niet beter? Is hij heelemaal niet op de hoogte met den inhoud van het eerste punt en de leer der Christelijke Gereformeerde Kerken op dit stuk? En weet hij niet, dat hij ons verkeerd voorstelt? Of doet hij dit alles met opzet, er op rekenend, dat hij schrijft voor onnoozele menschen, die er wel voor oppassen, dat ze ons blad er niet op nalezen, en die getrouw de pillen slikken, die hun door dokter Zwier worden ingegeven?

Het eerste kan ik niet gelooven.

Het tweede wil ik niet gaarne aanvaarden. Dat een man als Ds. Zwier werkelijk met opzet zoo met de waarheid zou spelen, als hij in het laatste geval zou doen, kan men zich moeilijk indenken.

En toch, hij dwingt ons er schier toe, om dit laatste te denken. Want feit is, dat we reeds dikwijls over deze zaak hebben geschreven, op een wijze, die het voor den eenvoudigste verstaanbaar maakt, waarom het gaat. Feit is ook, dat Ds. Zwier blijkbaar tamelijk getrouw leest, wat wij schrijven, niet-tegenstaande hij dikwijls den indruk wil laten, dat ons blad hem slechts zoo nu en dan bij geval onder de oogen komt. En als we daaraan denken, dan kunnen we het ons niet voorstellen, dat hij niet beter weet.

Hoe dit ook zij, altijd stelt hij de zaak verkeerd voor. Hij vertroebelt de kwestie.

Want de leer, die door de Christelijke Gereformeerde Kerken is aanvaard in het eerste punt, is niet eenvoudig, dat de prediker in de verkondiging des Evangelies het heil aan allen aanbiedt, maar dat God dit doet, *welgemeend*, en dat *in gunst en genade aan allen, die het hooren.*

Dit kan slechts één ding beteekenen, zooals Ds. Zwier ook zelf zeer goed weet: *dat God door die welgemeende, gunstrijke aanbidding gaarne alle hoorders wil redden.*

Zwier heeft zelf eens geschreven, dat alle hoorders Gode aangenaam zijn.

Als de genadige, welgemeende aanbidding van zaligheid aan alle menschen zooals de Christelijke Gereformeerde leer die leert, niet beteekent, dat God gaarne alle hoorders wil zaligen, dan is die leer *een spotten met God.*

Dit is het, wat ik wel eens heb trachten duidelijk te maken (ofschoon ik niet geloof, dat Ds. Zwier zich dat herinnert), door het beeld van een mensch, die aan handen en voeten gebonden is, en wien men dan een heerlijk maal eten "aanbiedt", voorzet, zonder ook maar een hand uit te steken, om hem los te maken. Of ook door het beeld van een man, die zoo ziek is aan maagkanker, dat hij zelfs van het gezicht van voedsel walgt, en wien men nu een lekker maal "aanbiedt", met de "vriendelijke uitnoodiging" om toch te eten.

Zulk een voorstelling geeft de Christelijke Gereformeerde Kerk van God tegenover den verworpen zondaar.

Want over Gods doen tegenover den *verworpen zondaar* gaat het in het eerste punt; niet over de houding van een prediker tegenover zijn gehoor, zooals Ds. Zwier het voorstelt.

De Christelijke Gereformeerde Kerken belijden ook altijd nog, dat ze in de verwerping gelooven, zoowel als in de verkiezing. Dat wil zeggen, om het nu maar op infralapsarische wijze uit te drukken, dat er menschen zijn, die God van eeuwigheid is "voorbij gegaan", die Hij niet wil zaligen.

De Christelijke Gereformeerden belijden bovendien ook altijd nog, dat de zondaar uit zichzelf zoo verdorven is, dat hij geen hand kan uitsteken, om de aangebodene verlossing aan te nemen, tenzij God hem eerst wederbaart en krachtdadiglijk roept.

En nu is het de voorstelling van het eerste punt, dat God aan zulke menschen, die Hij niet wil zaligen, die Hij niet krachtdadiglijk roept en tot het geloof brengt, en die immers uit zichzelf nooit iets anders kunnen doen dan van de zaligheid walgen en haar verwerpen, *in gunst en genade, welgemeend Zijn heil aanbiedt!*

Daarover gaat het!

En daarover heeft Ds. Zwier nog nimmer geschreven. En hij durft het ook niet.

En de reden is duidelijk.

Ze is deze: Ds. Zwier ziet zoo goed als ik, dat die leer der algemeene genade Gods in de prediking des Evangelies, de leer van het welgemeend aanbod van heil en zaligheid, van Godswege in gunst en genade gedaan, aan alle menschen, niet past bij de leer der verwerping, noch bij die van de totale onmacht des natuurlijken menschen; en dat ze door de Schrift wordt veroordeeld.

Waar ze dan wel past?

Bij de Arminiaansche leer van den vrijen wil.

H. H.

De Klacht Des Getrouwen

De twaalfde Psalm is door David gedicht, die hem overgaf aan den opperzangmeester, opdat hij er voor zorgde, dat dit lied geleerd werd door de zangers van Israel. Bovendien schijnt David ook nog er bij bepaald te hebben op welk instrument de melodie gespeeld moest worden; of, indien dit de beteekenis van "scheminith" niet is, dan duidt deze term misschien de melodie zelf aan. Letterlijk beteekent de term "de achtste". Volgens Gesenius ziet dat bijvoeglijk naamwoord op de diepste der stemmen: de basstem. Ik kan er niet over oordeelen.

Uit den inhoud van dit lied blijkt, dat het er maar droevig bijstond in Israel ten tijde van zijn compositie.

Het lied begint met een moeilijk ingehouden schreeuw tot God. "Behoud, o Heere!"

In het Engelsch staat er: Help! Dat is echter een heel povere vertaling van het oorspronkelijke woord.

Er staat een werkwoord in den hiphil vorm, hetwelk, tezamen met den naam des Heeren, hetzelfde beteekent als Jozua of Jezus. Gij zoudt het mogen vertalen: Maak zalig, o Heere! Verlos, o Jehovah!

Dat werpt direkt een eigenaardig licht over den gemoedstoestand van den dichter. De toestand in Israel ten tijde van de compositie van den twaalfden Psalm is van dien aard, dat David er als onder verloren gat voor zijn bewustzijn.

Die toestand wordt dan ook verder beschreven in het 2de vers, alswel de verzen 3, 5 en 9. En ook in de andere verzen, met uitzondering van het 7de vers, vindt ge aanduidingen van het vreeselijke der tijden.

Allereerst merken we dat op bij de beschrijving van het geestelijke Israel. Dat volk is weinige geworden. Ze worden beschreven als de goedertierenen en de getrouwen. Later heeten zij: de ellendigen en de kermende nooddruftigen, die door God behoed en bewaard worden tot in der eeuwigheid.

Dat is een tweërlei beschrijving van hetzelfde volk. Ook David behoort bij dat getal.

De goedertierenen en de getrouwen zijn het volk van God, zooals zij de mededeelbare eigenschappen van God ontvingen. Want beide goedertierenheid en getrouwigheid zijn deugden Gods. Goedertierenheid is die deugd Gods, waardoor alles in Hem werkt en drinkt om het goede voor Zijn volk te zoeken en Zijn schepsel met hem. Zoo is de getrouwigheid Gods die deugd waarin Hij Zijn eeuwig Woord der belofte gestand doet en nimmer laat varen de werken Zijner handen.

Wonen die deugden in den mensch, dan is hij ook goedertieren, naar de mate des schepsels en naar de mate der gave der genade. Dan dringt de Geest Gods in hem en wordt de zucht en het verlangen geboren om het goede te zoeken voor den naaste. Dan gaat hij uit naar zijn naaste in alle lieflijkheid en vriendelijk-

heid; helpt hij en troost en steunt hij zijn metgezel den ganschen lieven dag. Dan is hij ook getrouw en doet zijn woord gestand; dan is hij waar en komt niet terug van zijn eens gesproken woord, doch dan zal zich 't hart met zijne daden paren.

Nu stond de zaak zoo, dat er maar bitter weinig van dat volk overbleven in Israel. Ze waren weinige; ze ontbraken. En David minde en zocht hun gezelschap. Die zucht is al Gods volk eigen. Ze zingen: Ik ben een vriend, ik ben een metgezel van allen die Uw Naam ootmoedig vreezen! Moet men dat gezelschap derven, dan is er droefheid. Het gansche lichaam van Christus verlangt naar de gemeenschap van dat lichaam, door het dierbare Hoofd.

En het werd er erger op, wanneer juist het tegenovergestelde van goedertierenheid en getrouwigheid en waarheid tot openbaring kwamen.

(Het volk Israel's werd in die dagen gekenmerkt door wreed geweld en valsheid.

Luistert naar David: Zij spreken valsheid een ieder met zijnen naaste, met vleierende lippen; zij spreken met een dubbel hart.

Om met dat laatste te beginnen: er staat letterlijk: zij spreken met een hart en een hart. Dit volk heeft twee harten. Niet in de werkelijkheid, echter, want het is duidelijk, dat dit volk slechts één hart heeft: een zeer kwaad hart. Doch de idee is, dat naar hunne spraak het hart overloopt van zoetheid en lieflijkheid. Hunne vleierende woorden willen U overtuigen van hun goedheid en waarheid, terwijl achter die vleierei een hart schuilt, dat U wil verscheuren. Dat blijkt wel uit het 6de vers. Dus hun taal wil een getuigenis zijn van een goed hart, doch hun daden getuigen van een ander hart. Zij spreken uit een hart en een hart. Dubbelzinnige en dubbel tongige mensen. Ze verraden hun afkomst: de duivel.

't Doet me denken aan onze tijden. Luistert slechts naar de radio, of vraagt den "salesman" of hij even in wil stappen. Dan zal hij U betuigen, dat de reinste onbaatzuchtigheid hem bewoog om bij U aan te schellen. 'k Wilde U slechts dienen: dat is dan ook het motto van ons huis. Gij zoudt er slecht aan toe zijn zonder ons product, het product dat oneindig veel beter is dan alle andere gelijksoortige producten. Onder tusschen is hij een lieflijke verschijning; hij kleedt zich aantrekkelijk; zijn stem is wel gemoduleerd: "smooth". Zoudt ge U over verschillende zaken openbaren zoo is hij het roerend met U eens. O, hij is er op uit om in een korte spanne tijds Uw genegenheid te veroveren. Scherpelijk slaat hij U gade om eenigzins uit te vinden in hoe verre hij succes heeft met U. Foei! de gedachte aan eigen voordeel is verre van hem. Hij is in "business" om U wentwil. Ben ik niet goedertieren en getrouw?

Maar past op!

Er is slechts een doel: hoe ter wereld krijg ik vat aan zijn geld!

Dat gij voorzichtig moet leven en niet alles en nog wat aanschaffen wat op de groote markt te koop is; dat gij niet te vee hooi op Uw vork moet laden; dat gij geen dief moogt worden door schulden op te stapelen die ge in geen jaren af kunt betalen; om al die dingen bekommert hij zich niet.

Zoo is onze wereld. Zoo spreken de advertenties. Zoo galmt de radio. Hebt ge er wel eens op gelet hoe men de zachtste, lieflijkste, meest medolieuze stemmen gekocht heeft voor duizende dollars per week om U te vertellen, in schitterende superlatieven, dat Sillimen's Soap toch zoo ongeëvenaard schoon wascht. Medelijdend klinkt het dan: och, die anderen, ja, die anderen van mijn concurrenten: wat doen ze eigenlijk in de kou! En allen spelen hetzelfde liedje. Straks, als de uitzending ten einde liep, mocht men hartelijk lachen om het walgelijke stroopsmeren. But it pays! Verleidende en wordende verleid.

En zoo gaat het overal in het gansche rijke leven der maatschappij en der wereld. En ook in het grootste gedeelte der kerk. De diplomaten fleemen; de afgevaardigden naar de handelsconferenties maken indrukwekkende speeches; de handelshuizen varen onder het vaandel: the customer is always right; en tot in hun dronkenman's getier galmt men, elkander om de hals vallend: For he is a jolly good fellow! as nobody can deny. Tot zelfs in de kerke Christi verlaagt men zich om "aap, wat heb je een mooie jongen" te spelen. Als men de hooge oomes naar den mond spreekt is Uwe kerkelijke positie gewaarborgd.

Spreekt echter de waarheid en zijt getrouw aan God en aan menschen en het bange resultaat is, dat ge ellendig wordt en dan hoort de nacht Uw gekerm in nooddrufft.

Dat is de schildering van den twaalfden psalm.

Let er op, dat al het vleien en fleemen valsch was, want later zeggen die zelfde fleemers: Wij zullen de overhand hebben met onze tong; onze lippen zijn de onze: wie is heer over ons?

Ziet ge, daar is het andere, of liever, het eigenlijke hart.

En niettegenstaande alle vleierij, doch juist als vrucht van die valschheid wordt den naaste naakt uitgekleeft, verwordt de maatschappij en hoort ge het gekerm des nooddrufftigen.

Ziet rondom U en ge zult hetzelfde vinden als David in Israel aanschouwde. Vanwege alle valschheid onder de volken wentelt zich de massa in bloed en tranen, bevriezen de gewonden vooraleer men stierf, verhongert men en is de naam ellendige. En de diplomaat gaat voort met vleien. Niets kan hem op aarde bedwingen. Ze hebben de overhand met de tong. Een Heer erkennen ze niet.

Zelfs in de landen waar geen oorlog is worden de ellendigen verwoest en kermen de nooddrufftigen.

Zoo is het in 't algemeen.

Doch in 't bijzonder, in geestelijken zin, wordt dit

tafereel nog verdiept. De kreet om behoudenis van David is vanwege de ellende en den nooddrufft die geestelijk is. En ook in onzen dag wordt die ellende ervaren. De haat, valschheid, leugen en vleierij heeft zijn verslagenen in 't geprangde hart van hen die de waarheid en de goedertierenheid beminnen. De ongerechtigheid der goddeloozen spreekt in ons hart: Daar is geen vreeze Gods voor zijne oogen! Daar wordt men benauwd en kwelt men zijn ziel bij het zien en hooren van al dit valsche. En schreewt men: Jehova heil?!

En als men om Jezus roept komt Hij zekerlijk.

Let op vers 6. Daar antwoordt God den schreeuw van vers 2. David riep om Jozua, om Jezus. Welnu, het antwoord van God omhelst dat zelfde werkwoord: Hij zal in behoudenis zetten dien hij (de goodelooze) aanblaast. Hij zal in Jezus verbergen, in 't verborgen van Zijn tent; en op den Rots verhoogen uit d' ellend. Dat zijn de woorden des Heeren voor Zijn arme kerk.

Geen nood, hoe hoog de nood moog' gaan; God zal Zijns vijands kop verslaan; dien haar'gen schedel vellen. . . . !

David troost zich in vers 7. En zijn troost is in het onveranderlijke, zuivere, reine Woord Gods. God heeft het beloofd en Hij is de Getrouwe. Hij vergeet den ellendige niet in eeuwigheid.

Hij rust in Jehova en weet, dat de bewarende hand Gods is over Zijn volk van geslachte tot geslacht. Luistert, David spreekt, neen, zingt: "Gij zult ze behoeden!" Er is een luwte tegen de stormwinden van zonde en haar vrucht onder en achter de vlerken Gods. Daar is het still. Daar rust men. "Hier wordt de rust geschonken!" En aan hun vrede zal geen einde wezen.

't Zit alles vast aan dat meermalen geciteerde werkwoord: zaligmaken. Al die arbeid van zaligmaken is gecentraliseerd in den Zaligmaker: Jozua-Jezus.

Voorts leidt Hij ons getroost onder 't heiligend Kruis naar 't erfhuis daarboven in 't Vaderlijk Huis. . . .

De wereld zullen we niet kunnen bekeeren: ze gaan van kwaad tot erger. David is wel stil geworden. Zijn stem klinkt niet meer zoo zenuwachtig als in 't tweede vers. Hij heeft de armen van den Zaligmaker gevonden. En hij is daar stil geworden.

Doch als hij vanuit die armen nog weer eens in Juda blijkt, dan merkt hij het bespottelijk van al het rumoer rondom: De goddeloozen draven rondom, wanneer de snoodsten van 's menschen kinderen verhoogd worden!

Daar zit heilige ironie in.

De snoodsten van de menschen kinderen op den troon. De omgekeerde wereld. Wie lacht niet om het potsierlijke? Een goddelooze rechter in het gestoelte? Een onbekeerde professor in het Seminarie? Een domine die de leugen liefheeft?

Is het dan wonder, dat bij zulk een toestand de goddeloozen rondom draven?

't Lijkt dan wel op een circus. Ze draven rondom: piassen, clowns, komieken. 't Geheel heeft veel weg van 'n Jan Klaassen spul. En de duivel trekt aan de touwtjes. . . .

Alles roept als de Zaligmaker. Denkt er wel om: Paulus zeide, dat God deze wereld door een Mensch zal oordeelen. Jehova Heil, dat is, Jozua-Jezus, is ook de Rechter des hemels en der aarde.

Zalig hij die het potsierlijke, het dom-malle, van deze wereld nu inziet en met David uitroept: Ze draven, in een cirkel. *Mirabile visu!*

G. V.

Foul Arguments Refuted

During our labors at Manhattan we have continually been harrassed by foul and wicked arguments against the truth of God's sovereignty, as it is revealed to us in God's Word, and maintained by us as Protestant Reformed churches. Although the Rev. Bratt lacks the moral courage to face us in open and public debate on the issues of "Common Grace", to which we have repeatedly challenged him, he cannot refrain from making derogatory charges against our churches. In this dishonorable practice he is ably assisted by the so-called leader of the young people, Mr. Henry Westra, who claims to be an ardent supporter of Calvin and calvinism, so much so, that he claims to agree with every word the Reformer had ever written, and thought it evil of me, that during a conversation I had said, "that even though I agree in the main with the doctrines of Calvin, I could not agree with every word he had written". This already reveals the foolishness and the ignorance of the man, for in the first place I am sure that he has not even read a small part of all the Reformer's works, and in the second place it is folly to ascribe to any human document that which alone is worthy to be ascribed to the Word of God. "And yet", to speak in the language of Calvin, "this ape of Euclid puffs himself off in the titles of all his chapters as a first-rate reasoner," by boasting to the young people that I would not even be able to debate with a "hill-billy" like him. And whereas most of their hearers refuse to attend our lectures or read our literature, they believe the foul calumnies of these men which they utter against our doctrine and against our churches. Blind leaders of the blind.

The base calumnies and foul charges which these men hurl at our churches and our doctrines are chiefly these three; that we present God as a demon and a monster when we upon the basis of Scripture teach,

that God has created the greater part of mankind unto destruction; secondly, that we make God the author of sin, when upon the basis of Scripture we ascribe all things, also the sin of man to the all overruling will of God; and thirdly, that our doctrine makes men careless and profane.

The striking thing of these foul blasphemies which are hurled against us by these haters of sound doctrine is, that the enemies of God's Word have always advanced these same base calumnies against the servants and truth of God, from the days of the apostles until now. It is more remarkable still that these so-called defenders of Calvin and calvinism accuse us of the same blasphemies, as the *enemies* of Calvin accused him. We are thankful for this for two reasons, first, it strengthens us in our conviction that we are called upon to fight for the same truth which the great Reformer was also called upon to defend, and secondly that we can answer our opponents with the very words of Calvin and thereby clearly reveal that they are not defenders of calvinism, as they falsely claim to be, but its enemies. In this article we will confine ourselves to the first false accusation, namely that we present God as a demon or monster when on the basis of God's Word we teach that God, according to His righteous judgment and infinite wisdom, created not only vessels of mercy, but also vessels of wrath fitted for destruction. Even as in the days of Calvin so also in our day the enemies of God's sovereignty rebel against the truth of God's Word, "The Lord hath made all things for Himself; yea even the wicked for the day of evil." Prov. 16:4. That Calvin was attacked upon this point of doctrine is evident from the accusation that was brought against him. They described Calvin's God as follows:

"Calvin's God is slow to mercy and swift to anger; Who has created the greatest part of the world to perdition, and has predestinated them not only to damnation, but also to the cause of their damnation; and has, therefore, decreed from all eternity, and wills and causes their sins, which sins are consequently of necessity; so that neither thefts nor adulteries, nor murders are committed, but by His will and instigation. For He suggests in men depraved and evil affections, not only permissively, but effectively, and hardens men's hearts. Wherefore, while men are living wickedly, they are rather doing the work of God than their own work, and cannot do otherwise. This God makes Satan a liar; so that Satan is not the cause of his own lies, but Calvin's God is." Calvin's Calvinism pp. 335, 336.

In this description, by his enemies, of Calvin's God we find a distortion and mutilation of the Calvinistic doctrines of predestination and God's sovereignty over all things, also over the sinful deeds of men. After having set forth their conception of Calvin's God, these enemies of the Reformed faith give their de-

scription of the true God as follows: "But that God which nature, reason, and the Holy Scriptures teach, is plainly the contrary to this God of Calvin, for He is inclined to mercy and slow to anger. And He created the first man, from whom all men arose, in His own image, that He might place him in Paradise and bestow upon him eternal life. This God wills that all men should be saved, and that no one man should perish. And for this very end He sent His Son into the world, that His righteousness might abound wherever the sin of man had abounded. The light of this righteousness "lightens every man that cometh into the world", and this Son of God, the Saviour of the world, calls aloud to all, "Come unto Me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." This God suggests good affections and honourable, and delivers men from the necessity of sinning (into which they precipitate themselves by their disobedience); and He heals all manner of sickness and all manner of disease among the people. Nay, so merciful is He, that He never denies His mercy and help unto anyone that prays to Him for them. In fact, this true God comes for the very end that He might destroy the works of that God of Calvin, and thrust him out of doors." *idem.* pp. 336, 337.

There is a striking similarity between this description of God by the enemies of Calvin and calvinism, and the conception of God which is held by the present day defenders of the theory of Common Grace. They also believe in a God that wills that all men shall be saved, and in a well meaning offer of salvation unto all men, and all their efforts are bent to maliciously root out of the earth the precious doctrine of God's sovereign predestination, and to thrust the God of Calvin out of doors.

Calvin's reply to these foul blasphemers of the truth is in part as follows: "God, however, does not need my feeble defence. He is now, and in the last day will be, a mighty *Avenger* of His own righteousness, even though all the foul tongues of the whole world should combine their efforts to becloud that righteousness with obscurity and confusion. Wherefore, go you on with your band of like spirits, to hurl your blasphemies up to the very heavens. They shall all assuredly fall back on your own heads. As to your base revilings, I can bear them with patience and without trouble, provided they touch not the ever-blessed God, Whose servant I am. I challenge you to stand (where you must one day stand) before His tribunal, that He may show Himself the righteous Avenger of His own doctrine, which doctrine you thus furiously assail in my feeble person." *idem.* pp. 341.

Even as the Rev. Zwier in "De Wachter" gave ten mutilated and distorted statements concerning our doctrine, so also the enemies of Calvin published fourteen slanderous statements which they claimed to have gathered out of his writings. These statements are

even worse than the ten statements which Zwier gathered from his false witnesses, which he sought for and found. These fourteen statements are as follows; they are all taken from Calvin's Calvinism.

1. "God of His pure and mere will created the greatest part of the world to perdition." pp. 264.
2. "God not only predestinated even Adam to damnation, but to the causes of that damnation also, whose fall He not only foresaw, but He also willed by His secret and eternal decree and ordained that He should fall, which fall, that it might, in its time, take place, God placed before him the apple, which should cause that fall." pp. 279.
3. "The sins which are committed, are committed not only by the permission but even by the will of God. For it is frivolous to make any difference between the permission of God and the will of God, as far as sin is concerned. They who attempt to make this difference merely attempt to gain God over by flattery." pp. 284.
4. "All the crimes that are committed by any man whatsoever are, by the operation of God, good and just." pp. 297.
5. "No adultery, theft, or murder, is committed without the intervention of the will of God." (*Institutes*, chap. 14; 44) pp. 300.
6. "The Scripture openly testifies that evil doings are designed, not only by the will, but by the authority, of God." pp. 301.
7. "Whatsoever men do when and while they sin, they do according to the will of God, seeing that the will of God often conflicts with His precepts." pp. 305.
8. "The hardening of Pharaoh, and so his obstinacy of mind and rebellion, was the work of God, even on the testimony of Moses Himself, who ascribes all the rebellion of Pharaoh to God." pp. 316.
9. "The will of God is the supreme cause of all the hardness of heart in man." pp. 316.
10. "Satan is a liar, at the command of God." pp. 321.
11. "God gives the will to those who do evil. He also suggests depraved and dishonest affections, not only permissively, but effectually, and that too, for His own glory." pp. 322.
12. "The wicked, by their acts of wickedness, do rather God's work than their own." pp. 328.
13. "We sin of necessity (with respect to God), whether we sin of our own purpose or accidentally." pp. 330.
14. "What wickedness soever men commit of their own will, those wickednesses proceed also from the will of God." pp. 330.

Even as the Rev. Zwier obtained his statements from those who were formerly adherents to the truth of God's sovereign grace (outwardly at least, as I do not believe that they ever loved that truth) so also these blasphemous statements against Calvin's doctrine were made by one of his former disciples. He writes to Calvin, pp. 338, "The truth is, that I myself once favored your doctrine, and even defended it, though I really did not clearly understand it. For I thought so much of the weight of your authority, that I considered the mere entertaining one thought contrary to it was quite a crime. But now having heard the arguments of your opponents, I have nothing to say in reply to their conclusions and proofs."

If the Rev. Zwier would mould these fourteen articles against Calvin into a sort of sermonette, even as he did with the ten statements against us in "De Wachter", I am sure he could make quite a caricature of Calvin's God. But I was not writing against the Rev. Zwier, but against some of the foul accusations and arguments brought against us here in Manhattan. I promised to do this in the very words of Calvin. How Calvin answered some of these wicked charges I will leave for the next time.

Rev. B. Kok.

The Cry For Pardon

Ps. 25:11.

Beautiful words we find in this Psalm. The covenant relation of God and His people is revealed throughout it. This is clear from the context in all that precedes and follows the text.

The poet addresses God by His covenant Name, Jehovah. Only in and through that Name pardon is possible. And speaking of pardon, God's ways became the ways of mercy and truth to him. Therefore, the who'e of the Psalm presents a man vexed in spirit and reveals the deepest emotion of one who cries for deliverance. He is indignant, when he beholds the enemies, forsaking the precepts of the Lord. Is this Psalm connected with David's persecution by the hand of Saul? This may be the case, but it does not refer to persecution exclusively. David speaks of the sins of his youth, hence, the Psalm may also refer to the rebellion of Absalom. But above all, it refers to deep inward grief over his sins. Sins committed that must be forgiven. He also speaks of his life that must be consecrated to the Lord. The unholy fire of sin must be quenched and the love for his God become predominant.

Jehovah is His God, is the God of all His people. And Jehovah is the Father, who cares for His own. All these things are implied and confessed by the poet. He knows the assurance of salvation finds its foundation in the fact, that God is *his* God, who must pardon and forgive. And how true it is, no other grounds can bring peace and happiness. Doubt will take its place, when the forgiveness of sins is not experienced. Doubt in the midst of the battle, when it saps the spiritual resistance. Doubt, with the result of becoming an easy prey for the onslaught of that threefold monster; sin, devil and world. No one knew it better than David, who had departed from the ways of the Lord, walking in the ways of the flesh and the ways of his own liking. Nevertheless, it made David an humble man, who, knowing his sins, came to confess them.

Secondly, also subjectively God's people know to be God's Covenant people. Without this subjective knowledge the danger of dead intellectualism appears. That will make them proud and unbearable and cause all kinds of strife and wranglings. Of course, we can easily be misled and take to the notion, that the subjective experience can be had apart from the Word. In reality there is no experience in the true sense of the word, unless it is based upon and in perfect harmony with Scripture. All the experience must be based upon God's Word if it is to have any value. And this subjective experience, if genuine, will reveal itself by walking in the ways of the Lord and by keeping Covenant fidelity. True it is, spiritual life cannot adequately be expressed in words, but it most assuredly will be revealed in one's walk.

Hence, in the sphere of His Covenant and His testimonies, that grace and truth, of which the poet speaks, are experienced. This will never happen in the way of sin and wickedness, because the Lord is not to be found in those ways with His mercy and loving kindness.

And David's desire, expressed in the petition is, to be a participant of the Covenant blessings. He wants to see them, taste them and live wholly in that way of truth and mercy. Therefore, he does not boast about his godly walk, but he prays: O Lord! pardon mine iniquity for it is great. Only an humble and upright man can pray for the forgiveness of his sins. And note also the basis for his prayer. Says he, do it for Thy Name's sake. Let Thy Name alone be the ground whereupon I am authorized to pray. And secondly, let Thy Name be the motivating power or cause, to hear my prayer, to fulfill my petition and to pardon my sins.

It is evident, David had arrived at a ripe old age at the time he made this Psalm. We expect something radically different from what we find in this Psalm. A note of joy would have been more appropriate. The older a Christian is, that much closer he lives with the

Lord. That, we said, may be expected. Usually the advance in age means the increase in the grace and the knowledge of the Lord. However, we must not forget, that the deepening of grace and the increase in knowledge are not attained at the expense of the true knowledge of sinful-self. The fact is, that this is implied. When a child grows spiritually, he repeats the confession of his sins more consciously and will pray that the Lord may make his sins known unto him, in order that he may fight against them, imploring the divine help and mercy at the same time. That, according to Scripture, is the sign of true conversion. The process of the dying of the old- and the rising of the new man. In other words, through the continual battle between these two, the child of God arrives at spiritual manhood, continually crying for the mercy of the Lord.

Hence, David prays for pardon.

The Scriptural idea of forgiveness has a very high purpose. No, it does not simply mean to get rid of misery. Even our world today prays for that, if such can be considered to be prayer. Every man dislikes misery and no one prays for it. But David aims at a higher purpose. This is also plain from the context. He knows the Lord shows (gives) His mercy unto those who keep His covenant. And it is unto them, that the Lord reveals His mercy and truth, in that way. Therefore, the question comes before the mind of the poet, while I know my sins better and feel my iniquity so much keener, how shall I receive God's mercy and truth? And, of course, the only answer is, only in the way of forgiveness of my sins. For, when I walk in that way, the way of repentance, the Lord again is willing to reveal it to me, that He is the Covenant One. Only a profound sense of sin makes one feel the deep need of pardon. When life is spent loosely and carelessly, one or a few more sins matter not much. But when life is spent in earnest, even the so-called little sins become unbearable. Thus we find it in the text. Mine iniquity is great. Committing sin day by day means, that he must pray every day to receive the forgiveness of sin. The day is spoiled when this is not done.

What does it mean to pray for pardon?

This word is often misused and misunderstood. In daily life it appears in connection with the criminal who must serve either a life-sentence or a long term. However, before his term expires, he is set free. By the way of so-called legal procedure based upon the philosophy of the world, that a criminal is in reality a sick person, who must be first of all the object of pity and must be made fit to take his place in society as a decent being. With the result, the increase of crime on every hand, according to our criminologists. The question of pardon is played with in our day and the fruit is nil. The so-called reform-methods are detrimental

to law and order. And whereas the method of granting pardon has become general, which is wrong in itself and destroys its own purpose, the idea of pardon has become contrary to the laws ordained by the Lord. The pardoning of the criminal should only be done in cases when the guilt was established by circumstantial evidence. The slogan "Crime does not pay" should be exchanged for "Pardon fails". Why? Because a man who is pardoned in the world may not be first of all the object of love. The meting out of punishment stands in relation to justice and without justice the fundament of society shakes and crumbles. Besides, how can such a person be the object of love, when his benefactors never saw him, as is often the case? Pardon today has become a matter of routine and custom, often depending upon whether or not one is able to pay or to be paid for. Yes, the consequences are well known. One who is set free by this method will soon forget that punishment is the payment for his evil doings, while at the same time, this procedure tends to make the criminal think how easy it is to transgress the laws.

Scripture knows nothing of such pardon.

David does not plead for pardon, because he likes to get rid of some certain punishment, nor does he ask for the change of outward conditions. To him sin itself is the burden, spiritually. He grieves over his sins. He sighs under its burden. No, not the consequences, but *sin* troubles him. Here, the contrite heart and the broken spirit speaks and confesses. He speaks of his sin, his filth, his iniquity. And he does not pray, o Lord, keep me from being punished, but take away all my sins.

For what purpose? The poet spoke of the mercy and the grace of God. And of course the viewpoint is subjective. Not simply a question of mere knowledge, but of experience. David longs for the grace of his God. His innermost being cries to be restored in God's favor. Therefore, take away my sins, that I may experience and be fully assured of thy lovingkindness. Sin is the great stumblingblock to have fellowship with God. It will keep us away from Him and from His Word. Unless a man knows, my sins are forgiven, he cannot have fellowship with Jehovah. And it is only by the way of pardon that this relation of friendship is restored. And that assurance, God loves me, is peace affording. There is absolutely no other way.

We find an example of it in our own lives. How can one have fellowship with his friend if that friend has wronged him? To cover it up makes it that much more impossible to have true fellowship. Or as is the case with parents and children. The love of parents commands rebuke if they do not punish their children and make them feel that their wrong doings should be confessed and corrected. And how can the Lord have fellowship with His people if they wallow in the mire

of sin and seek the things of the flesh. Can the Lord love sin and act as if sin is not committed before His face? Of course not. The cross of Jesus Christ is the revelation of God concerning sin and sinner. The terrible toll paid by the Saviour makes it impossible to think light of sin. And one doing so makes the cross the greatest piece of mockery the world ever witnessed. Never does Scripture present sin to us as something we can make light of in any way.

And never did David feel at ease as long as his sins were not pardoned. For, first of all, the inner man, renewed by the Spirit longs for peace with God. The heart cannot rest unless that word of forgiveness is spoken. And the outward conditions may be changed, but they will not satisfy the heart. The heart first and the outward conditions will be taken care of and looked at in that light, the light of the peace of heart and mind.

And his heart speaks of his sins as being great or manifold. He cries from the depth of his soul. As a swift river becomes wider and wider, thus life as it passes on becomes to him a stream ever flowing of sin. Hence, this word is not a silent meditation, but a cry direct to God.

Beautifully expressed in this verse. David knowing his sins confesses: Lord, I am so bad, that no one is able to help, least of all that I can help myself. Thou art my only hope. That is always one of the characteristics of the christian, when he pleads for pardon. First, he will acknowledge that no one is able to help himself, nor can he be helped by others. Hence, he must pour out his heart before the Lord, making his sins, all his sins, known unto Him, never trying to cover up any of them. Secondly, sin must be confessed *to the Lord*. Some like to tell them to the so-called "elite" circle, the "fathers" and "mothers" in Israel, who are the self-appointed referees in such spiritual matters. And they tell their stories not once, but as often as the "elite" are gathered and with the most impossible variations. Just try to tell that kind of people, that they are great sinners with the Word of God and they soon become angry. Perhaps you heard the story of the lady who made it her hobby to tell newcomers, that she was such a great sinner. When the new minister arrived she also told him, that she was the greatest sinner of his flock. And when he told her, that he already had that information, the same "sinner" flew into a rage, demanding who the person or persons were, who had told him, for she would not stand for that.

Furthermore, notice while they mete out their sins before others, how the one element necessary is missing, namely, they never say they have brought their sins before the Lord and received remission for them. You may be sure they never did, because if that is the case they would not speak about them so often. If sin

has become really *sin* before one's consciousness, he feels ashamed and will not and must not tell others about it, making a show of them. Man can also pride himself in that respect, be it so humble.

No, David's experience is not handed down to us, in order that we may learn to boast about our sins, but rather it is given for our instruction. The instruction is, to bring our sins before the throne of grace. This also implies, when others complain about their sins, that we should not pry into them, that we may know in detail what actually happened, but to advise them to unburden themselves as David did and as the Christian always ought to do, before the face of the Lord. It will keep the church and the covenant circle spiritually healthy and away from all kinds of evil. That, according to Scripture, is the way of the Lord.

What is David's ground for his prayer? The answer is: God Himself.

For Thy Name's sake. For the sake of all Thou didst reveal concerning Thyself in connection with sin and misery and forgiving love. Through His self-revelation, the Lord has made Himself known as the Unchangeable Covenant Jehovah. The I am Who I am. Always willing to forgive, through Christ Jesus, those who come to Him burdened and heavy laden. They may, nay, they must come. To them He is the God of grace and mercy and never failing love. That Name reveals the eternal relation between God and His people in and through Jesus Christ. It reveals, I have loved thee from all eternity. I have blotted out and written your names in the book of life. Fear not, I am your God and Father for my Son's sake. I gave Him to be your Saviour, to pay the price that He may ransom you from the grave and eternal damnation. You are mine and although your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool. Rebel not, but confess.

Hence, that Name is the cause, the ground, the motive, that gives us the authority for our prayer and it provides the assurance, that the prayer is heard and the desire of the heart shall be fulfilled whenever the cry of pardon is uttered:

"For Thy Name's sake, O Lord, pardon mine iniquity; for it is great.

W. V.

NOTICE

The Synod of the Protestant Reformed Churches will be held D. V. in the parlors of the Fuller Ave. Protestant Reformed Church at Grand Rapids, Michigan on Wednesday, May 22, 1940.

G. STONEHOUSE, Clerk.

Prophecies Concerning Jerusalem

The commonwealth of Israel, from its establishment to its dissolution, subsisted for more than fifteen hundred years. In delivering their law, Moses attested that he was vested with a divine commission and that the law which he gave, originated with God. In enjoining obedience to it, after having led them to the borders of Canaan, he promises many blessings to accompany their appliances to the law, and announces grievous judgments that would overtake them for the breach of it. The history of the Jews, in each succeeding age, attest to the truth of the last prophetic warnings of the first of their rulers; but too lengthened a detail would be required for its elucidation. It contains predictions, applicable to more recent events, which refer to historical events that admit no cavil. He who founded their government, foretold, notwithstanding the intervention of so many ages, the manner of its overthrow. While they were wandering in the wilderness, without a city, and without a home, he threatened them with destruction in their cities, and the devastation of their country. While they viewed for the first time the land of Palestine, he represented the scene of desolation that it would exhibit to their enslaved posterity, on their last departure from it. Before they themselves had entered it, he described those enemies by whom their descendants were to be subjugated and disposed, though they were to arise from a distant region, and although they did not appear till after fifteen hundred years, "The Lord shall bring a nation against thee from far, from the end of the earth, as swift as the eagle flieth; a nation whose tongue thou shalt not understand; a nation of fierce countenance, which shall not regard the person of the old, nor shew favor to the young. And he shall eat the fruit of thy cattle and the fruit of thy land, until thou be destroyed: which also shall not leave thee either corn, wine, or oil, or the increase of thy kine, or flocks of thy sheep, until he have destroyed thee; and he shall besiege thee in thy gates, until thy high and fenced walls come down, wherein thou trustedst, throughout all thy land". (Deut. 28:49-51).

Each particular of this prophecy, though it be only introductory to others has met its full completion. The remote situation of the Romans, the swiftness of their march, the very emblem of their arms, their unknown language and warlike appearance, the cruelty and unsparing pillage which they exercised toward the persons and the property of the Jews, could scarcely have been represented in more descriptive terms. Vespasian, Adrian, and Julius Severus, removed with part of their armies from Britain to Palistine, the extreme points of the Roman world. The eagle was the standard of their armies, and the utmost activity was displayed in the reduction of Judea. They were a nation

of fierce countenance, a race distinct from the effeminate Asiatic troops. Throughout many parts of the Roman empire, and, in repeated instances, at Jerusalem itself, the slaughter of the Jews was without distinction of age or sex. The inhabitants were enslaved and banished, all their possessions confiscated, and the kingdom of Israel, humbled at first into a province of the Roman empire, became at last the private property of the emperor. Throughout all the land of Judea every city was besieged and taken; and their high and fenced walls were razed from the foundation.

But the prophet particularizes incidents the most shocking to humanity: "And thou shalt eat the fruit of thine own body, the flesh of thy sons and of thy daughters,—in the siege and in the straitness wherewith thine enemies shall distress thee; so that the man that is tender among you, and very delicate, his eye shall be evil toward his brother, and toward the wife of his bosom, and toward the remnant of his children whom he shall leave, so that he will not give to any of them of the flesh of his children, whom he shall eat, because he hath nothing left him in the siege, and in the straitness, wherewith thine enemy shall distress thee in all thy gates. The tender and delicate woman among you, which would not venture to set the sole of her foot upon the ground for delicateness and tenderness, her eye shall be evil toward the husband of her bosom, and toward her son, and toward her daughter, and toward her young one, and toward her children which she shall bear: for she shall eat them for want of all things in the siege and straitness wherewith the enemy shall distress thee in thy gates". (Deut. 28:52-57).

No commentator, nor careful reader of Scripture and of Jewish history could fail to observe the repeated instances of the fulfillment of this awful and striking prediction. When Samaria, then the capital of Israel, was besieged by all the hosts of the king of Syria, an ass's head was sold for eight pieces of silver. (2 Kings 6:25). When Nebuchadnezzar besieged Jerusalem, the famine prevailed in the city, and there was no bread for the people in the land. And Josephus, in his history of the Jewish war, relates the direful calamities of the Jews in their last siege, before they ceased to have a city. The famine was too powerful for all other passions, for what was otherwise revered was in this case despised. Children snatched the food out of the very mouths of their fathers; and even mothers, overcoming the tenderest feelings of nature, took from their perishing infants the last morsals that could sustain their lives. In every house where there was the least shadow of food, a contest arose; and the nearest relatives struggled with each other for the miserable means of existence. He adds a most revolting detail. A noble lady killed with her own hands, and ate secretly, her own suckling. Jeremiah laments over the miseries of the siege which he witnessed: "The

hands of the pitiful women have sodden their own children: they were their meat in the destruction of the daughter of my people." These facts predicted for ages, could not possibly have been revealed but by inspiration from Him who knows because He has determined the end of the iniquities of the nations.

Moses and the other prophets, foretold also that the Jews would be left few in number, that they would be slain before their enemies, that the pride of their power would be broken, that their cities would be laid waste, that they would be destroyed and brought to nought, plucked from off the land, sold for slaves, and that none would buy them,—that their high places were to be desolate, and their bones to be scattered round their altars,—that Jerusalem was to be encamped round about, to be besieged with a mount, to have forts raised against it, to be ploughed over as a field, and to become heaps,—that the end was to come upon it; and that the Lord would judge them according to their ways, and recompence them for all their abominations; the sword without and the pestilence and the famine within: "he that is in the field shall die with the sword; and he that is in the city, famine and pestilence shall devour him" (Lev. 26:30; Deut. 28:62; Isa. 24:3; Ezek. 6:5; Micah 3:12).

These predictions, which are recorded in the Pentateuch, and in the subsequent prophesies, accord with the minute prophetic narrative which Jesus gave of the siege and destruction of Jerusalem. The different prophecies of Christ respecting Jerusalem may be condensed into a single view: "And Jesus went out, and departed from the temple; and His disciples came to Him, for to show Him the buildings of the temple. And Jesus said unto them, See ye not all these things? Verily I say unto you, there shall not be left here one stone upon another that shall not be thrown down. And as he sat down upon the Mount of Olives, the disciples came unto him privately, saying, Tell us, when shall all these things be? and what shall be the sign of thy coming, and of the end of the age? And Jesus answered and said unto them, Take heed that no man deceive you; for many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many. And the time draw near; and ye shall hear of wars,—or commotions: these things must first come to pass, but the end is not yet. Nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom; and great earthquakes shall be in diverse places, and famines, and pestilences, and fearful sights; and great signs there shall be from heaven. All these things are the beginning of sorrows. But before all these things shall they lay their hands upon you, and persecute you, delivering you up to the synagogues and into prisons, being brought before kings and rulers for my name's sake. And many shall be offended. Ye shall be betrayed both by parents and brethren, and kinsfolk and friends: and some of you shall they cause to be put to death, and ye shall be

hated of all men for my name's sake. But there shall not a hair of your head perish. And many false prophets will arise and shall deceive many: and because iniquity shall abound, the love of many wax cold. When ye therefore shall see Jerusalem encompassed about with armies, and the abomination of desolation stand in the holy place, and where it ought not, then let them which are in Judea flee to the mountains, and let him which is in the midst of the city depart out. Let him which is on the house-top not go down into the house, neither let him that is in the field turn back again for to take up his garment, for these are the days of vengeance. But woe unto them that are with child, and to them that give suck in those days; for there will be great distress in the land, and wrath upon the people; and they shall fall by the end of the sword, and shall be led captive into all nations. And Jerusalem shall be trodden down by the gentiles."

These prophecies, from the Old Testament and from the New, are numerous and clear. History attests the truth of each and all of them. "There shall be great distress in the land, and wrath upon the people. These are the days of vengeance." Such are some of the words of Jesus, relative to the destruction of Jerusalem; and all the previous prophecies regarding it were of the same sad import. The particulars of the siege are all related by Josephus, and form a detail of miseries which he repeatedly declares in terms that entirely accord with the language of prophecy, and are altogether unequalled in the history of the world. The Jews had assembled in their city from all the surrounding country, to keep the feast of unleavened bread. It was crowded with inhabitants when they were all imprisoned within the walls. The pass-over, which was commemorative of their first great deliverance, had collected them for their last destruction. Before any external enemy appeared, the fiercest dissensions prevailed. The blood of thousands was shed by their brethren. They destroyed and burned in their frenzy their common provisions for the siege. They were destitute of any regular government, and divided into three factions. On the destruction of one of these, each of the others contended for the mastery. The most ferocious and fanatic, the robbers or zealots prevailed at last. They entered the temple, under the pretence of offering sacrifices, and carried concealed weapons for the purpose of murder. They slew the priests at the altar; and their blood, instead of that of the sacrificial animals, flowed around it. They afterwards rejected all terms of peace with the enemy. None were suffered to escape from the city. Every house was entered, and every article of food was stolen, and the most wanton barbarities committed. Nothing could stem their fury. Wherever there was the appearance or scent of food, the human bloodhounds tracked it out; and though a general famine raged round, though they were ever trampling on the dead,

nothing could intimidate or shock them, till Mary, the daughter of Eleazar, a lady once rich and noble, displayed to them and offered them all her remaining food—the remnant of her half-eaten suckling.

Sixty thousand Roman soldiers besieged them. They encompassed Jerusalem with a wall, and hemmed them in on every side. They brought down their high and fenced walls to the ground. They slaughtered the slaughterers. They spared not the people. They burned the temple in defiance of the command of their general. The whole city was full of famished dying and murdered dead. The Roman soldiers put all indiscriminately to death, and ceased not till they became faint and weary with the work of destruction. Then they set fire to the city in various places. The flames spread everywhere. Jerusalem became heaps, and the mountain of the house as the high places of the forest. Within the circuit of a few miles, in the space of five months, eleven thousand human beings perish. To the wailing women who followed Him on the way to Calvary, Jesus turned and said, "Daughters of Jerusalem, weep not for Me, but weep for yourselves and for your children. For behold the days are coming, in the which they shall say, Blessed are the barren and the wombs that never bare, and the paps which never gave suck."

No imposter ever predicted events so unlikely, astonishing and true, as an attestation of divine commission. Jesus revealed the very judgments of God. All these prophecies, of which we have been reviewing the accomplishment, were delivered in a time of perfect peace, when the Jews retained their own laws, and enjoyed the protection of the Roman Empire. The wonder excited in the minds of His disciples at the strength and durability of the temple, drew forth from Jesus the announcement of its speedy and utter ruin. He foretold the appearance of the false Christs and pretended prophets; the wars and rumors of wars; the famines and pestilences and earthquakes and fearful sights that were to ensue; the persecution of His disciples; the apostacy of many; the propagation of the gospel; the ruin of Jerusalem; and that all this crowd of events, was to pass away within the limits of a single generation.

But the prophecies also mark minuter facts, if possible more unlikely to have happened. Jerusalem was to be ploughed over as a field; to be laid even with the ground. Of the temple one stone was not left upon another. The Jews were to be few in number; to be led captive into all nations. Titus commanded the whole city and temple to be razed from the foundation. The soldiers were not then disobedient to their general. The altar, the temple, the walls and the city, were overthrown from the base, in search of the treasures which the Jews had concealed and buried during the siege.

G. M. O.

Victory Over The Grave

So when this corruptible shall have put on incorruption, and this mortal shall have put on immortality, then shall be brought to pass the saying that is written, Death is swallowed up in victory.

O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory?

The sting of death is sin; and the strength of sin is the law.

But thanks be to God, which giveth us the victory through our Lord Jesus Christ.

Therefore, my beloved brethren, be ye steadfast, unmoveable, always abounding in the work of the Lord, forasmuch as ye know that your labor is not in vain in the Lord.

I Cor. 15:54-58.

The term death in this Scripture is an abstract noun, and is therefore the signification of an abstraction. The apostle in his mind draws death away from the thing which is dead—the sinner—and conceives of it as something apart. This, of course, can be done in the mind only. Fact is, that the sinner is dead. Death is a state or condition of being, both physical and spiritual death. The death of the Scripture we now deal with is physical. This is evident from the context. There were found, in the Christian assembly to which the apostle directs these words, those who at least questioned the raising up of the dead. How, such would ask, are the dead raised up and with what body do they come? "Fool," said the apostle, "that which thou sowest is not quickened, except it die. And that which thou sowest, thou sowest not that body that shall be, but bare grain, it may chance of wheat, or of some grain; but God giveth it a body as it hath pleased Him, and to every seed his own body." The apostle goes on to say that all flesh is not the same flesh, but there is one kind of flesh of men, another flesh of beasts. . . . The new body, then, will not differ, as to kind from the earthy body shed. However, "There are also celestial bodies, and bodies terrestrial; but the glory of the celestial is one, and the glory of the terrestrial is another. So also is the resurrection of the dead. The two bodies,—the one shed, the earthy, and the body of the resurrection—do not differ as to species, but as to glory. The body shed is corruptible, dishonorable, weak. It is raised in glory and power, a spiritual body. So it appears that the theme of this chapter is the appearance of the saints in the day of Christ. Then this corruptible will have put on incorruption, and this mortal, immortality. . . . then shall be brought to pass the saying that is written, Death is swallowed up in victory (verse 54), and the apostle jubilantly exclaims: "O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory?"

Death here is thought of as a poisonous insect with a deadly sting, operating in man, wounding him, and gnawing at the very root of his earthy existence.

Man takes death with him from the womb, and becomes aware of its operations in him as soon as he attains to self-consciousness. Every ache and pain is a testimony to the fact that this body is being assailed and mortified. And though the very strong survive for many a year, the dimmed vision, the impaired hearing, the faltering step, the furrowed visage peculiar to the evening of man's life, warn them that they, too, shall soon succumb to death's assaults. The final thrust is made when the soul forsakes its earthy dwelling. The lifeless frame is then placed beneath the sod and the grave has gained another victory.

The sting of death is sin. There is, then, a causal relation between sin and death. For sin, returning to the sinner as guilt slays him through death. Man is the sinner. He is this, first of all, in the head and representative of the race to which he belongs. There is the transgression of Adam extended to all mankind, a corruption of the whole nature producing in man all sorts of sin. It is by their sum total that the house of man's earthy tabernacle is being assailed and destroyed. And if it be considered that the wound of any one sin is fatal, the conviction cannot be escaped that man is certainly headed for the grave.

The apostle asserts, further, that sin is strong, and that its strength is the law. The transgressed law *demand*s that sin return to the transgressor as guilt and slay him through death. The soul that sinneth *shall* die. The law must be associated with the unrelenting righteousness of holy God so that it is He who *must demand* the death of the transgressor. Death, then, being transgression of the law, is a Divine necessity, certain and sure as the great God is mighty to revenge, as unrelenting as the Almighty is holy.

Further, death contemplated as punishment ripens man for a grave that constitutes the gateway to hell. The law is not satisfied until the transgressor has disappeared into the region of eternal night where men weep and wail only.

So it appears that the inward reality of death is sin. This the fool refuses to admit. Being stupid he refuses to recognize the facts of man's existence. The very thought of death he puts far from him and insists that his house shall stand forever.

The apostle, wonderful to say, derides death's sting and the victory gained by the grave. "O death, where is thy sting. O grave, where is thy victory." They no longer exist for those who are in Christ. For death has been swallowed up, devoured, reduced to nothing, wiped out of existence. Sin through death

does not wound and slay the believer, does not ripen him for a grave constituting the gateway to hell. How must it be accounted for then that the believers die and descend into the grave? Death hath been swallowed up in victory. That is to say, respecting the believers, death as the instrument of sin has been conquered, overcome and rendered their servant, their slave. What may be the service death renders to the believer? A very important one. The believers are earthy. They bear the image of the earthy. Their regenerated spirit dwells in a house of an earthy tabernacle—this body of flesh and blood. However, flesh and blood cannot enter the kingdom of God. Neither can corruption inherit incorruption. And, fact is, the house of this earthy tabernacle is corruptible, dishonorable, weak. The believer cannot enter into the heavenly mansions clothed with this body. It must be shed, broken, torn, destroyed. Death not as the instrument of sin, but as a servant of the believer, renders the believer this great service. And when this corruptible shall have put on incorruption, and this mortal shall have put on immortality, death shall have completed its task. Then shall have been realized the saying is written, death is swallowed up in victory.

It is God that giveth the victory through our Lord Jesus Christ. God through Christ gained the victory for His people. Assuming full responsibility for our sins, He was wounded for our transgressions, bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed. It pleased the Lord to bruise Him, to put Him to grief, and to make His soul an offering for sin. Christ, then, suffered sin's penalty, and thus removed, took away, for His people, sin. He thus destroyed death and at once silenced the law, so that it no longer demands that the transgression returns to the believer in the form of guilt and slay him through death. By Himself dying, and living again He loosed death from sin and converted it from a servant of hell to a servant of life and heaven. By Himself passing through the grave, He loosed it from sin and converted it from a gateway to the realms of eternal darkness, to the gateway of heaven. From the grave the way led into the sanctuary above, which He entered taking with Him His loved ones. Thus did the Father give to us through Christ, the victory. For, being included in Him we were affixed with Him to the cross, passed with Him through the grave and were set with Him in heaven. The victory, then, is our lawful property. Therefore must and does death serve us, and when death shall have done its work, Christ in and through the believers will shake death off them as upon the morning of the resurrection He shook it off Himself, to re clothe them with a body congruous with their heavenly mode of existence. O death, where is thy sting; O grave, where is thy victory? What

doth it avail the that thou destroyest this house of my earthy tabernacle? Of what value to you, grave, is thy victory?

"Therefore my beloved brethren," so the apostle continues, "be ye steadfast, unmovable, always abounding in the work of the Lord, forasmuch as ye know that your labor is not in vain to the Lord."

This admonition was occasioned by the presence of the sceptics in the Christian assembly at Corinth. In his reply, the apostle calls attention to the fact that the resurrection of the just is imaged in creation. The seed sown, dies. In this seed, however, is hidden an invisible life that abides. What decays is the body housing this life. The latter receives a new body—the plant. So, too, the believer. He is an organism housing a new principle as such invisible, to-wit, the regenerated spirit or ego, which at death is set free and received in heaven. What remains is the lifeless frame of man, which decays and returns to the dust. In the day of Christ that which is born of God receives a new body. The two constitute the glorified organism that takes its place in the eternal kingdom of light.

It is with a view to the resurrection of the just that the apostle wrote: "Be ye steadfast, unmovable." The term steadfast is self explanatory. Man must stand somewhere. God alone is not in the need of standing room distinct from His own being for He rests in and stands upon Himself. The place upon which man takes his position is distinct from self. The steadfast are such as keep to the position once taken up.

The believer takes his stand upon the truth, as it is in Christ Jesus. The truth in addition dwells in him and constitutes the element in which he abides and moves. To the unseen realities reflected by truth he feels himself attracted. They constitute for him the pearl of great value for which he sells all, which he seeks with a singleness of purpose and a persevering diligence called steadfastness.

The particular truth to which the apostle admonishes his readers to keep is that of the resurrection of those who fall asleep in Jesus. Paul would not have his readers be moved from this truth by the sceptics. Doing so they would needs be taking their stand upon the opposing lie to the effect that there is no resurrection of the dead, that man therefore had better eat, drink and be merry for tomorrow he dies. On the other hand, abiding unmovable their speech would be: There is a resurrection of the just to eternal life. Hence, let us abound in the work of the Lord for we know that our labor is not in vain.

Be ye unmovable. Do not shift positions by passing from the truth to the lie. Would this be possible for the saint? Indeed not? However, to be unmoveable requires real effort as well as to enter in

thru the narrow gate. Satan and the world in conjunction with the flesh combine to jolt us loose from the truth. All that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life may engage our minds so that we lose out of sight the unseen realities. God worketh the will to be unmovable.

Many are being moved this day by the mockery of the scoffers. The circle still cleaving to the truths of Christendom is becoming ever smaller. Of the doctrine of the resurrection of the just unto glory the world must have nothing of. For its other side defines the resurrection of the unjust as the prelude to their disappearance into that region of outer darkness. It is a doctrine that constitutes an argument in favor of taking a stand over against the lust of the flesh. The wicked, however, will to love and to serve the flesh. They therefore despise the truth and take their position upon the lie. The reason why the truth is hated and the lie loved is an intensely practical one.

One may have glided from the truth without having openly broken with the truth. This sort of thing may happen in those circles whose members have been living all their lives on familiar terms with the truth. What tells us that a shifting process is in progress is the growing worldliness on the part of the one having shifted. The lie is always lived before confessed.

"Be ye unmoveable, always abounding in the work of the Lord." Abounding in the work of the Lord characterizes the unmovable Christian. "The work of the Lord." The Lord, then, has a work called His, to wit, the execution of the counsel of God. Of this counsel the outstanding article is the one asserting that the elect shall be called out of darkness into the light; that the church shall be cared for, and that the world shall be made ripe for judgment. The work of the Lord is to execute these Divine decrees. In this work the unmoveable Christian abounds in a manner compatible with his being creature. The unmovable Christian places before his eyes the high ideal of fearing the Lord, letting his light shine, conforming his whole life to God's law, living in every department of life out of the principle of regeneration. Doing so, this unmoveable one is engaged in the work of the Lord. As the Lord's instrument he is calling by his light, out of the world, God's people, nourishing those who dwell in the light, and condemning by his light the world. This in general. There are, of course, many specific tasks which in a specific sense constitute the work of the Lord. A number of such tasks are mentioned in this sixteenth chapter, such as the helping of the poor in Jerusalem. Further, the Corinthians are charged by Paul to see to it that Timothy be among them without fear and to submit themselves to the house of Stephanus.

He who would abound in the work of the Lord shall be prepared to practice much self-denial. He must be prepared to suffer for the sake of the Lord. Therefore the apostle adds that his readers must keep before their eye that their labor is not in vain in the Lord. The saints, then, labor, must consciously labor *in the Lord*. This labor is the Lord's and it must be performed *in the Lord*. The laborer shall transport himself through faith in the Lord and contemplate the Lord as One who merited the good works in which he as the Lord's laborer may be engaged. These works have been prepared for him that he should walk in them. This laborer should contemplate Christ further as one who by His Spirit worketh in him both to will and to do; as One who is the true vine apart from whom the laborer can bear no fruit; as One in whom dwells the fulness of life and power. This laborer, finally, must know himself as the Lord's instrument, in and through whom the Lord performs His labors. Any labor performed in any other frame of mind is an abomination in the sight of the Lord.

This kind of labor is not in vain but will be rewarded. And the reward, the redemption of our bodies—the main theme of this epistle—and the adoption of children, in a word, the aggregate of the blessings of the kingdom, Christ is pleased to call a reward though it constitutes a blessed boon merited by Him, a reward for the faithfulness and perseverance of which he again is the Workman.

G. M. O.

The Disputings Of The Two Of Them

And, behold, two of them went that same day to a village called Emmaus . . .

Luke 24:13.

In reading the accounts of all the different appearances of Christ after His resurrection, it becomes plain to us, that some change had taken place in the appearance of Jesus, enough to cause the disciples to hesitate to declare that it is He, yet not enough to leave any permanent doubt as to His identity. In the garden Mary Magdalene was so absorbed in her sorrow, that she failed at first to see who Jesus was. But when her name was spoken, and she turned and fixed her eye upon Christ, the recognition was complete. To the women by the way, to whom next he showed Himself, His very greeting revealed Him, and left no room for doubting that it was He. They held Him by the feet, too, for a moment, as they worshipped, and got the evidence of touch as well as sight to convince them of His bodily presence. That same evening, in the

upper chamber, the disciples were assembled. They could not be taken by surprise. They were prepared by the report of Mary Magdalene, of the women, of Peter, of the two disciples from Emmaus, to believe that He was alive; yet when Jesus stood in their midst, they supposed that they had seen a spirit; so troubled were they at His sight, so doubtful were they even as they looked at Him, that He had to say to them, "Why are ye troubled and why do thoughts arise in your heart? Behold my hands and my feet, that it is I myself; handle me, and see, for a spirit hath not flesh and bones as ye see me have;" and still further to remove all doubt, He asked them for some meat, and He took the piece of broiled fish and the honeycomb, and did eat them in their presence. It was, no doubt the sudden appearance of Christ in the midst of them, while the doors of the chamber remained unopened, which, in part, begot the belief that it was a spirit that stood before them. But there was also something in the changed appearance of Christ to sustain this belief. This is evident from what is told us of His next appearance by the lake side of Galilee. John recognized Him from the boat; but when they had all landed and gathered around Him, "None of them, "it is said, "durst ask Him, Who art thou? knowing that it was the Lord." But the desire to put this question, arose from a passing doubt, and this doubt rose from some change in His appearance. The resurrection body of Christ had passed through a stage or two in its transition from the natural into the spiritual body; from its condition as nailed upon the cross, to its glorified condition as now upon the throne. The flesh and blood, which cannot inherit the kingdom, was still there, yet so modified as to be no longer subject to the material laws and conditions of the earthy.

There was something special in the instance of the two disciples travelling to Emmaus. Two or three hours were spent in close and earnest conversation, without their once suspecting that it was He. He purposely concealed Himself until the work of instruction was complete.

A stranger though Jesus is to them, they do not hesitate to confess their faith in Him as a prophet mighty in words and deed. But their hope that it was He who should have redeemed Israel had been blasted by His crucifixion. They had so hoped that it was He. For they loved God's people and truly loved Jehovah and thus were yearning for new tokens of His mercy and favor—the redemption of their people. Their fancying that their hope had been vain tells us that they were ignorant respecting the true character of God's kingdom and its King. Christ was not standing out in their minds as the Lamb of God that taketh away, that had taken away, the sin of the world. They understood not that He *had* to suffer these things, and to enter into His glory. The redemption which they in common with all God's people were hoping

for they contemplated as deliverance from the yoke of the oppressor, in this instance the Romans. Their ignorance can be explained but not excused. In the past Israel's salvation had always assumed this form. When they forsook Him, His wrath would burn against them. Then the enemy would enter their borders to rob and kill. But as often as they would repent of their apostacy, He would forgive them and bring deliverance. This would again be to them the token that they again walked in the light of His countenance. The disciples had also a wrong conception of the kingdom that Christ had come to establish. Their conception of it was earthy. It was to be, so they imagined, a kingdom with an earthy appearance, thus with an appearance identical to that of the Israelitish state or commonwealth to which they belonged. They realized not that this commonwealth was but shadow—a shadow of the heavenly. Their ignorance finds its explanation, at least in part, in the circumstance that they had not yet the heavenly as the direct object of their vision. And they could not have, as the heavenly had not yet appeared. The view therefore that the expectation of the disciples of the Lord was indicative of sheer carnality is wrong. The disciples—all of them—were, as to the heart of their disposition, true believers. What they yearned for in the final instance is not the earthy but God. Hence, what they had need of knowing is that God loved them, loved His people. And because, so they thought, the fresh token of this love was to be His delivering His people from the yoke of an earthy oppressor, it was to this deliverance, and to the coming of the promised deliverer, that they were looking forward. And therefore they had so trusted that it had been he which should have redeemed Israel.

Now it is true, of course, that what they were expecting—the restoration of the kingdom of God as to its earthy form—also appealed to sinful flesh. In the kind of kingdom they were expecting their flesh could and did greatly interest itself. Having once attached themselves to Christ, the disciples were looking forward with carnal eagerness to their being raised to positions of prominence next to Him in His kingdom. And each had his heart set on the place of highest honor. Yet, they truly loved Him and therefore clave to Him, despite the fact that He was continually blasting their false messianic hopes through His instruction. They, the apostles, clave to Him, except the Judas who betrayed Him. But he was a child of the devil. He could not endure to be corrected, because he had all his affections set solely upon the things on earth.

To the two disciples that “went that same day to the village called Emmaus,” Christ Himself drew near, because, being true lovers of God and of Zion, they were sad, and therefore could be and had need of being instructed. Their erring was a matter not so much of

the heart as of the head. They were interested not in maintaining themselves in their false conceptions, but in knowing the truth about Christ. They therefore could be corrected. By the mercy of God, they were susceptible to the truth. “And beginning at Moses, and all the prophets, He expounded to them in all the Scriptures the things concerning Himself.” Yet He did not spare them. “O fools and slow of heart to believe,” He says to them. Slow of heart, indeed, and difficult to convince had they been, who, after such clear declarations of His own beforehand, that He should be delivered upon to the rulers, and suffer many things at their hands, and be crucified and rise again the third day, had nevertheless remained so obstinate in their unbelief. Yet Christ wounds but to heal. He rebukes the unbelief, but instantly proceeds to remove its grounds. The one great, misleading prejudice of the disciples had been their belief that the path of the promised Messiah was only to be one of triumph and glory. To correct that error, it was only required that they should be made to see that the predicted triumph and glory were alone to be reached through the dark valley of suffering and death. “O fools, and slow of heart to believe all that the prophets have spoken: ought not Christ to have suffered these things, and to enter into glory?” And He expounded to them in all the Scriptures concerning Himself. And while He talked with them, their hearts burned within them, burned with the new hope and joy which the Scriptures which He opened to them and was applying to their heart, kindled in their heart.

G. M. O.

JEZUS LEEFT

Jezus leeft en wij met Hem,
Dood! Waar is uw schrik gebleven?
Jezus leeft, en Zijne stem
Roept ook ons eens weer in 't leven,
Zal ons eens met eer bekléen—
Dat is onze troost alleen.

Jezus leeft, nu is de dood
Ons een ingang tot het leven,
Welk een rust in stervensnood
Zal dit woord ons harte geven,
Gij, o, Heiland, Gij alleen,
Gij zijt onze troost alleen.

Jezus mijn Verlosser leeft!
'k Zal als Hij onsterflijk wezen,
Zijn, waar Hij mijn Heiland leeft,
Waarom zou ik dan nog vreezen?
't Heerlijk Hoofd is opgewekt,
Dat Zijn leden tot Zich trekt.